

RUUSU-RISTI

Totuudenetsijän lehti 3/2025

Irtonumero 9€

Erkki Melartin

Säveltäjä, Ruusuristiläinen ja Mystikko

Taikahuilun symboliikkaa

RAKKAUS

Toimituskunta

Päätoimittaja

Antti Savinainen

antti.j.savinainen@gmail.com

Toimituskunnan jäsenet

Anne Paalo

Aki Filander

Taitto

Vesa Raappana

v.raappana@gmail.com

Aineisto viimeistään osoitteella:

antti.j.savinainen@gmail.com

10.2., 10.5., 1.8., 6.11.

rtf-, odt, doc, tai docx

Oikoluku

Paula Kietäväinen ja Essi Sulander

Kannen maalaus

Reo Lintera

Lehti ilmestyy

maaliskuussa, kesäkuussa, syyskuussa
ja joulukuussa

Tilaajapalvelu

ma ja ke 18.00-19.00

Kari Valula

p. 050-527 0810

kari.valula@gmail.com

Ruusu-Risti lehden tilinumero:

OP FI28 5720 9920 1090 47

Lehden vuositilaus 30 €

*Huom! Laita viestikenttään lehden
toimitusosoite.*

www.ruusuristi.fi

Julkaisija

Ruusu-Risti ry Merimiehenkatu 31
00150 Helsinki

*Julkaisija ei vastaa lehdessä esitetyistä
mielipiteistä, vaan jokainen kirjoittaja
vastaa itse kirjoituksensa sisällöstä.*

Painopaikka Picascript Oy

ISSN 1455-1632 (painettu)

ISSN 2737-1778 (verkkojulkaisu)

Sisällysluettelo

Pääkirjoitus, <i>Antti Savinainen</i>	4-5
Johtajan palsta, <i>Aija Tuukkala</i>	6-9
Maailman uutisia	9
Toimittajalta, <i>Pekka Ervast</i>	10-12
Erkki Melartin, säveltäjä, ruusuristolainen ja mystikko, <i>Anne Paalo</i>	13-18
Ruusu-Risti ry:n yleisöesitelmät syksyllä	19-22
Syysmatinea: Siilinjärvi	23
Mitä on Pyhä, <i>Jukka Sarno</i>	24-29
Runo, Tuttu jo ennestään, <i>Matti Koskinen</i>	29
Valoa Anna Kingsfordille, <i>Lauri Livistö</i>	30-34
Valoa voittokulku, <i>Mauri Lehtovirta</i>	35-40
Rakkaus, <i>Doris Ignatiew</i>	41-44
Taikahuilun symboliikkaa, <i>Antti Savinainen</i>	44-48
Kärsimys on pääomaa, <i>Yrjö Härkänen</i>	49
Kesäkurssit	50
Toimihenkilöt	51

Päätoimittajalta

Antti Savinainen

Ruusu-Ristin kesäkurssit pidettiin perinteiseen tapaan Jyväskylän Temppelillä 27.6.-2.7.2025. Osallistujia oli hyvin paikalla ja mukana oli useita ensikertalaisia. Ohjelmaa riitti aamusta iltaan. Lauantai-iltana pidettiin kysymys- ja keskustelutilaisuus ruusuristiläisyydestä. Eräs Ruusu-Ristiin tutustuja kysyi pahan vastustamattomuudesta ja aseettomuudesta. Aiheista syntyi mielenkiintoinen keskustelu, vaikka kysyjä tulkitsi pahan vastustamattomuuden kovin eri tavalla kuin Ruusu-Ristissä on tavallisesti tehty. Sunnuntai-iltana saimme nauttia upeasta konsertista ”Oopperaa & Melodraamaa – nainen runoudessa ja mytologiassa”. Pinja Ukkola soitti pianoa ja sopraano Maija Rautasuo ja mezzosopraano Fanny Henn esittivät lausuntaa ja tietysti lauloivat. Itseäni säväytti erityisesti mestarillinen Yön kuningattaren aaria Mozartin Taikahuilu-oopperasta. Taiteilijat saivat lopuksi ansaitsemansa aplodit. Maanantai-iltana vuorossa oli Sveitsin veljemme Pekka Kososen ”Itsetietoisuutta liikkeen avulla”, jossa saimme tehdä konkreettisia liikeharjoituksia.

Tällä kertaa kurssikirjana oli Pekka Ervastin *Vihkimyksen polku ennen ja nyt*. Ervast avaa hengen elämää jo johdantoluvuissa hyvin syvällisellä tavalla. Filosofisesti suuntautunut totuudenetsijä voi päästä siihen näkemykseen, että kaikki on suurta elämää ja olemassaoloa. Yksilön elämä on vain pieni osa suurta Elämää. Tämä oivallus voi herättää etsijässä myötätunnon toisia ihmisiä ja muitakin eläviä olentoja kohtaan. Ervast kutsuu tätä ”myötätunnon vihkimykseksi” ja korostaa myötätunnon merkitystä seuraavalla tavalla:

Tämä on hyvin tärkeä psykologinen kokemus jokaiselle totuudenetsijälle. Hänen täytyy saavuttaa tätä ylevää myötätuntoa ja sääliä. Ei hän pääse millään okkultisella tiellä eteenpäin, ellei hän ole ensin käynyt tämänlaatuisen myötätunnon vihkimyksen lävitse: kuinka pieniä ja mitättömiä me olemmekaan suuressa kosmisessa meressä!

Henkisen tien kulkijakaan ei ole vapaa persoonallisista motiiveista. Liikkeelle on kuitenkin lähdettävä. Valmistavalla puhdistuksen tiellä ihminen voi korjata suuntaa, ja myös motiivit voivat korjautua

Mikko, Jorma Monto ja Mauri Lehtovirta

oikeammiksi. Asia muuttuu vakavammaksi, kun ihminen lähestyy ”okkultismin pyhää temppeliä”. Tällöin oikean tien alku on Ervastin mukaan siinä, että ihminen osaa sanoa itselleen:

Minä en tahdo mitään kehitystä; minä en tahdo mitään valtaa; minä en tahdo mitään kunniaa; minä en tahdo tulla vihityksi mihinkään veljeskuntaan; ainoa, jota ilman en voi olla on Jumala.

Aloitin kesällä golf-harrastuksen. Siinä on monia hyviä puolia. Toisen onnistumisesta iloitaan ja siitä annetaan kannustavaa palautetta. Olen myös huomannut, että golfissa on mukana muitakin henkisiä elementtejä: mielen hallintaa ja mindfulness-harjoitusta. Kuinka reagoi, kun lyönti ei onnistu (ja näin käy vielä varsin usein)? Menetänpö malttini sisäisesti, vaikka kyseessä on lopulta aivan mitätön

asia. Eräs ystäväni kertoi, kuinka golf auttoi häntä vapautumaan suuttumalla reagoimisesta. Hänelle oli vaikea kestää pettymyksiä golfkentällä ja useita mailoja meni rikki tunteen purkauksien seurauksena, kunnes hän oppi, että hänen ei tarvitsekaan suuttua. Epäonnistumiseen voi suhtautua aivan rauhallisella mielellä ja ajatella vain sitä, miten tästä jatketaan. Näin kannattaa toimia elämässä yleensäkin. Siitä versoo uusi elämänymmärrys ja myötätunto.

**Hyvää syksyä kaikille
Ruusu-Risti-lehden lukijoille!**

Antti Savinainen

Johtajan palsta

Aloitin tämän palstan kirjoittamisen Goetheanumissa, jonne matkustin heti Ruusu-Ristin kesäkurssien jälkeen. Kun vuosia sitten saavuin ensimmäistä kertaa Goetheanumiin, pihalla tuoksuivat laventelit, tällä kertaa tuoksuu niitetty heinä. Tervehdin laitumella olevia lampaita ja poimin intuitiivisesti niittykukkia laitumen pientareelta, sidon kukat pieneksi kimpuksi valoisena kukkivalla elämänlanka-köynnöksellä. Astun sisään Goetheanumin majesteettilliseen päärakenukseen ja asetan kukkakimpun Rudolf Steinerein jalkojen juureen hänen kuolemansa 100-vuotisjuhlavuoden näytelyssä esillä olevan Siegfried Bauerin vuonna 1927 tekemän veistoksen (kopio) jalustalle.

Tutkiessani Steinerein elämäntyönäytelyä, pohdin elämänlankaa kristillisten mysteereiden, suomalaisen salatieteen, rosenkreutzilaisuuden, teosofian, antroposofian ja ruusuristiläisyyden välillä. Yht’äkkiä kuulen selkäni takaa lempeän äänen toteavan: Rudolf Steiner palveli uskollisesti. Pohdintani saavat äänen, kun antaudun keskusteluun kuvataideopettaja Heidin kanssa, hänen isovanhemmat olivat Rudolf Steinerein aikalaisia ja tunsivat hänet henkilökohtaisesti Hampurissa asuessaan. Heidn isovanhemmat olivat Teosofisen Seuran jäseniä ja siirtyivät sittemmin Saksan antroposofiseen Seuraan.

Rudolf Steinerein patsas

Keskustelumme Heidn kanssa johtaa nykyisin usein käytävään pohdintaan siitä, onko jokin asia aitoa, alkuperäistä ja autenttista. Rudolf Steinerein elämäntyönäyttelyä kiertäessämme päädymme Heidn kanssa johtopäätökseen, että aito kokemus syntyy, kun oma olemassaolo palvelee henkeä, kun mieli on kohonnut hengen korkeuteen ja hyvytyteen. Aitouden lähde on hiljaa ja pysyy muuttumattomana, kenties mysteerinä, ja juuri se herättää kaipauksen yhteyden saamiseen tähän aitouden lähteeseen oman kokemuksen kautta. Oma kokemus on aina totta ja autenttinen.

Laajan näyttelyn tutkimisen jälkeen siirrymme Heidn kanssa Goetheanumin luonnonmukaiselle pihalle rapsuttelemaan laitumella olevaa kahta aasia. Hengitämme syvään sisään ilman kanta-maa auringon valoa ja kirkkautta, Heidi muistuttaa Steinerein luonnehtineen

kokemuksemme olevan kuin sisäinen palamistapahtuma, vuodenkierrossa kesän kohottava ja vapauttava kokemus. Se on maailmankaikkeuden alkemiaa, sillä se mikä tapahtuu maailmassa, tapahtuu meidän jokaisen mikrokosmisissa atomeissa. Meidät on valettu kosmokseen. Täällä kosmoksen pinnalla, Alppien luoteiskulmassa, aasian laitumen laidalla, olen niin äärettömän kiitollinen saadessani kasvattaa elämänlankani yhteyttä ihmisiin, eläimiin, kasveihin, kiviin, elementteihin ja elementaariolentoihin – kaiken olemassa olevan luodun kanssa – ja saadessani tällä yhteydellä palvella.

Havahdumme Heidin kanssa yhdessä siihen, miten luonnontietoisuus vahvistaa tietoisuutta itsestämme ja toisistamme, kaikesta olevasta. Se on kokemusta alkuperäisyydestä ja tähän kokemukseemme rakentuu myös eettisyys. Meissä fyysis-kemiallisesti olemassa oleva ilmaisee myös henkisen olemuksemme. Kasvuetterin aikaansaavat mahdit rakentavat aitoa kokemusta alkuperäisestä, kypsytyn jokaisen kasvin siemenen mukana, version kaikkien kasvien ituina ja kasvan taimesta kukkimaan jokaisen kasvin kukintona.

Vietän Goetheanumissa viisi päivää, kukkakimppuni näytti jääneen elämänlangaksi vielä lähtöpäiväni aamunakin. Reppureissaan Goetheanumista hiljentymään Einsiedelnin benediktiiniluostariin, olen varannut keljan luostarin pyhiinvaeltajien majatalosta. Einsiedelnin luostari on Sveitsin suurin benediktiiniluostari ja Pyhän Jaakobin vaelusreitit keskeinen pyhiinvaelluskohde luostarikirkossa olevan Musta madonna

-patsaan vuoksi. Einsiedelnin luostari perustettiin vuonna 1130 ja se on maailman ainoa benediktiinisääntökunnan kaksoisluostari, yhteensä noin 70 nunnaa ja munkkia, joskin erillisissä rakennuksissa. Lisäksi luostarissa toimii lukio sekä teologinen seminaari ja luostari on tunnettu gregoriaanisesti liturgialauluja laulavasta kuorostaan.

Vietän Einsiedelnin luostarissa viisi päivää, luostariyhteisön hengellinen ja henkinen harjoittaminen saattaa minut jatkamaan vaellustani yhä korkeammalle. Matkaan Matterhornille, maailman kauneimmaksi sanotun vuoren juurelle alppikylään 1600 metrin korkeuteen ja jään odottamaan paljastaako Matterhorn kasvonsa uljaassa 4478 metrissään. Kävellessäni Matterhornin rinteillä koen itseni kuin maan sisäisyydestä kohoavaksi ja kuitenkin luihini asti valautunut voima asettaa minut lujasti tämän planeetan pinnalle. Fyysisesti vain niin pieni osa minua koskettaa maan pintaa, jalkateräni on kokoa 36, mutta fyysis-kemiallis-eetterisesti asetun tähän maailmaan, Matterhornin mineraalien, kivien, veden, lumen ja jään maailmaan. Mieleni hiljenee pysähtymättä ja jatkaa hiljaista tarkkailua valppaana ja kirkkaana, kuin vieressäni turkoosina virtaava alppipuro. Tiedän olevani kotonani kaikkialla. Seuraavana aamuna Matterhorn paljastaa kasvonsa, kuin merkiksi siitä, että minun on aika jatkaa matkaani.

Matkaan Keski-Alpeille pienen Engelbergin kylän benediktiiniluostariin. Veli Thomas kirjaa nimeni luostarin nimikirjaan viideksi vuorokaudeksi. Hän kertoo luostarin saaneen Valkoisen

Enkelin luostari nimensä vieressä olevasta Titlis-vuoresta, jonka ikijäinen huippu kohoaa 3239 metriin. Engelbergin luostari perustettiin vuonna 1120 ja munkkeja on tällä hetkellä 16.

Veli Thomas esittelee minulle luostarin ja muistuttaa, että olen täysin vapaa liikkumaan luostarissa sekä osallistumaan tai olemaan osallistumatta palveluksiin luostarikirkossa. Hän antaa minulle avaimet myös luostarikirkkoon ja hersyvästi nauraen muistuttaa, että kaikkein pyhimpään pääsee vain sisäkautta. Veli Thomas saattaa minut keljaani ja kertoo sen olevan pyhitetty Gallukselle, irlantilaiselle erakkomunkille, joka vaelsi Alppien yli Sveitsin alueelle noin vuonna 600 jKr. Sittemmin Gallus pyhitettiin Sveitsin apostoliksi. Legendan mukaan eräänä talvi-iltana Gallus lämmitteli nuotion ääressä, mutta kuivat polttopuut olivat loppumaisillaan, paikalle tuli karhu, joka kantoi suussaan kuivia puita Gallukselle polttopuiksi. Karhun kerrotaan tunnistaneen Galluksen vilpittömyyden, rauhan ja rakkauden.

Veli Thomas kertoo benediktiiniveljestölle aina olleen tärkeää harjoittaa hengellistä palvelutyötä, Ora et Labora – Rukoile ja tee työtä on sääntökunnan syntymisestä alkaen ollut benediktiinien tunnuslause. Benediktiiniluostarit ovat aina olleet myös kulttuurikeskuksia, erityisesti maalaustaide ja laulutaide Jumalan kunniaksi on osa luostareiden palvelutehtävää. Engelbergin luostarin vanhin munkki on taitava ikonimaalari ja gregoriaaninen liturgialaulu soi palveluksissa seitsemän kertaa vuorokaudessa. Luostarin puutarhan tuotteita myyvän

Aija Tuukkala

puodin vieressä on galleriatila, mihin on ripustettu moderni ikoninäyttely. Kerron Veli Thomakselle tullessi luostariin hiljentymään ja mietiskelemään. Tahdon näyttää sinulle vielä yhden tärkeän huoneen, sen nimi on Rukouspuu, sanoo Veli Thomas ja katsoo minua tarkkaavasti silmiin.

Kipitän Veli Thomaksen perässä luostarin toiseen kerrokseen, hän avaa kauniisti veistetyin massiivisen puuoven pieneen ja valoisaan rukoushuoneeseen. Huoneen seinällä on Jumalansynnyttäjä-ikoni, lattialla on iso kakluuni ja kaksi puutuolia. Huoneen yhdessä nurkassa on pieni äänimalja sekä kynttilöitä ja toisessa nurkassa on zeniläisiä zafu-mietiskelytyynyjä. Otan yhden zafun syliini ja kerron Veli Thomakselle minulla olevan kotona samanlainen. Tämä luostari on sinunkin kotisi, hän vastaa hersyvästi nauraen ja jatkaa, tiedäthän, rukous ja

mietiskely ovat samaa alkuperää. Katsoimme toisiamme silmiin ja vaikenemme. Nyt lähdän valmistautumaan vespereihin, se on ehtoopalvelus, sanoo Veli Thomas. Ja myös sinä olet tänään osa minun palvelutehtävääni, hän jatkaa ja pyörähtää kannoillaan niin, että mustan benediktiinikaavun viitta jää hetkeksi kellumaan ilmavirran ylle.

Ja nyt meidän on aika yhdessä matkata vuodenkierrossa kohti syksyä, kohti sisäisten aloitteiden toteuttamista ja kohti sisäisen voiman vapautumista. Olkoon tahtomme rohkea ja vapaa palvelemaan.

Palveluksessanne, *Aija Tuukkala*

RUUSU-RISTI
MAAILMAN UUTISIA

Teosofisen Seuran Leedsin looshin puheenjohtaja **Tim Wyatt** kutsui **Antti Savinaisen** vieraaksi etäyhteydellä. Aiheena oli elämänkertaus kuoleman rajalla. Esitelmä ja siihen liittyvä keskustelu on katsottavissa osoitteessa <http://dy.fi/ig9>.

Amerikan Teosofisen Seuran (Adyar) Quest-lehti julkaisi artikkelin Pekka Ervastian elämästä kevään 2025 numerossa. Kirjoitus on luettavissa osoitteessa <http://dy.fi/i24>.

Teosofinen Seura (Adyar) järjestää maailman kongressin joka seitsemäs vuosi. Tänä vuonna kongressi pidettiin Vancouverissa 23.-27.7.2025. Ruusuristiläisyyden kannalta erityisen kiinnostavaa kongressissa oli se, että Teosofisen Seuran presidentti Tim Boyd juonsi paneelikeskustelun teosofisen liikkeen 150-vuotisesta työstä. Keskustelussa oli mukana edustajia teosofisen liikkeen eri seuroista. Suomessa teosofisen liikkeen seurojen yhteistyötä on tehty jo vuodesta 1987, jolloin Lieksassa pidettiin Metsäluonnon kautta henkiseen kasvuun-seminaari. Paneelikeskus- telu on katsottavissa osoitteessa <http://dy.fi/ina>.

Lauantaina 22.11.2025

Minä uskon – Melartin konsertti

Ruusu-Ristin temppelissä
Merimiehenkatu 31, Helsinki

Toimittajalta

*Pekka Ervastian puhe esoteerisessa
kokouksessa 6.4.1931*

Rakkaat ystävät!

...Varsinaiseen mietiskelyyn sanan todellisessa merkityksessä ihminen ei voi ryhtyä, ellei hänen mielensä ole tasapainossa. Sen tähden kaikissa okkulttisissa kouluissa on aina ensin vaadittu ns. konsentraatio- eli keskitysharjoituksia ja siveellistä itsekasvatusta. Ainoastaan kasvattamalla itseään siveellisesti ja harjoittamalla ajatuksen keskittämistä voi ihminen päästä tasapainoon itsensä kanssa. Ja jollei hänen miellessään ja sielussaan ja hengessään vallitse täydellinen rauha, ei hän voi mietiskellä. Me emme ollenkaan voi mietiskellä sanan todellisessa merkityksessä, jos meidän sielussamme on jotain halua tai pyrkimystä maallisessa suhteessa, jos siinä on levottomuutta, joka kyllä kuuluu asiaan näkyväisessä elämässä, mutta joka ei kuulu asiaan sille ihmiselle, joka tahtoo tulla kosmilliseksi ihmiseksi...

Ensimmäinen on siis, että ihminen saavuttaa mielen tasapainon. Hänen täytyy voittaa itsensä, oppia tuntemaan oma persoonallisuutensa, sen heikkoudet ja vajavaisuudet ja voittaa ne, voittaa kaikki, mitä hänessä on maailmallista persoonallisuutta. Hänen täytyy voittaa se sillä tavalla, että hän on sen herra... Kun... puhutaan mielen tasapainosta, ei sillä tarkoiteta hullua asketismia. Kaiken täytyy tapahtua järjen rajojen sisäpuolella. Pääasia on se, että ihmisellä on valtaa oman ruumiinsa yli, että me emme ole aivan ruuasta ja juomasta riippuvaisia, että voimme hillitä itsemme, vaikka emme saa ruokaa määrättynä hetkenä. Jokainen ihminen oppii sen helposti ja jokainen saa sen toimessaan oppia.

Mutta ruumis ei suinkaan ole ainoa meissä, vaan meissä on tämä meidän alempi sielumme, persoonallinen tajuntamme, joka on ylpeä, turhamainen, kostonhaluinen jne. Ne tulee puhdistaa pois, sillä mitkään persoonalliset, itsekäät ominaisuudet eivät kelpaa ihmiselle. Ihminen ei saa olla ylpeä, ei häijy, ei itsekäs, se on... hänen menneisyyttään. Jos hän tahtoo tulla ihmiseksi, täytyy hänen kaikki nuo asiat voittaa.

Sen tähden tässä Ruusu-Ristin esoteerisessa koulussa saamme heti alussa oppia asettamaan itsellemme määrättyjä hyveitä, joihin on pyrittävä. Ja ne eivät ole umpimähkään otettuja, ne ovat Jeesuksen Kristuksen antamia, ja niitä hyveitä meidän tulee tavoitella ja itsessämme kehittää ja niiden avulla itseämme kasvattaa. Silloin vähitellen saavutamme mielen tasapainon. Ja näiden käskyjen noudattaminen ei käy päinsä, jollei ihminen harjoita pientä seremoniaa joka päivä, siis keskitä itseään...

[S]en tarkoitus on auttaa häntä näiden käskyjen noudattamisessa, hyveitten tavoittelemisessa, sillä hän ei muista pitkin päivää Jeesuksen käskyjä, ei noudata niitä ja kasvata itseään, ellei hän ole totuttanut itseään ensin jonakin aamuhetkenä päivittäisessä mietiskelyssä pitämään käskyt mielessään pitkin päivää. Hän jonakin aamuhetkenä mietiskelee jotain hyvettä ja painaa mieleensä, että se käsky on hänen aina muistettava sinä päivänä, ja silloin, kun hän kuukausi kuukaudelta ja vuosi vuodelta harjoittaa siten itseään, hän pääsee tasapainoon. Ja hänen ei tarvitse sitä enää tehdä, kun hän on saavuttanut semmoisen rauhan, mielen tasapainon, ettei hän koskaan unohda Jeesuksen käskyjä, niitä hyveitä, jotka ovat välttämättömiä hänen sielulleen... Ja silloin ihmisen mieli on tasapainossa. Hän on saavuttanut sen rauhan, jota ei mikään voi horjuttaa ja jota ilman ihminen ei kykene nousemaan kosmilliseksi olennoiksi. Hänen sisässään täytyy olla hiljaisuus, halujen, tahdon äänettömyys, ennen kuin hän voi pyrkiä kosmilliseksi olennoiksi. Silloin vasta me voimme pyrkiä ulospäin itsestämme, ylemmäksi, korkeammalle, ulos maailman avaruuteen, henkivaltojen ja Kristuksen ja Valkoisen Veljeskunnan luo...

Ja silloin meille alkaa meidän todellinen mietiskelymme. Se ei ole enää mitään ajatuksen hillitsemistä, sillä ajatukset ovat hiljaa, mutta mietiskely on silloin semmoista, jota sanoin ei voi kuvata sille, joka ei ole sitä kokenut. Mietiskely on silloin menemistä johonkuhun aatteeseen, ihanteeseen tai olentoon. Mietiskeleminen on silloin yhtymistä Kristukseen. Ja se perustuu siihen, että me osaamme hillitä ajatuksemme, mutta itse mietiskely on sitten vain nousemista siihen näkymättömään maailmaan, astumista siihen tajunnan tilaan, joka on meidän korkeammassa minässämme. Meidän korkeampi minämme ja eetteriruumiimme ovat lähellä toisiaan. Ja kun meidän tajuntamme mietiskelyssä nousee korkeampaan minään, niin se samalla herättää eetteriruumiin toimintaan ja aivan kuin sen meidän oman eetteriruumiimme säteitä, pyörteitä, pitkin, valojuovia pitkin, me silloin nousemme näkymättömään maailmaan ja joudumme kosketuksiin kosmillisten voimien kanssa. Mietiskely on täten jotain äärettömän korkeaa ja suurta, jotain kerrassaan pyhää. Ja sen tähden meidän ei koskaan pidä ajatella, että meditaatio eli mietiskely olisi ajatuksen keskittäminen, se itsehillintä, johon pyrimme esoteristeina. Mietiskely on jotain, joka uskotaan meille vasta sitten, kun olemme saavuttaneet täydellisen mielen rauhan. Silloin tulee meille meidän oma opettajamme, joka näyttää meille, mitä on mietiskely. Ja tämä mietiskelytapa saattaa olla erilainen toisella ja toisella ihmisellä...

Niin paljon kuin me pyrimme mielen tasapainoon, niin paljon me maailmaa autamme. Siinä määrin, kuin pyrimme totuuteen, rauhaan ja rakkauteen, siinä määrin autamme maailmaa ja niin valmistamme itseämme sitä päivää kohti, jolloin meidän oma vihkiijämme tulee meidän luoksemme ja näyttää, miten meidän on mietiskeleminen. Jeesus Kristus, meidän Herramme ja vapahtajamme, on luvannut olla joka päivä meidän kanssamme maailman loppuun saakka ja on luvannut antaa oman rauhansa meille. Ja kun koetamme vaeltaa Hänen silmiensä edessä, silloin kuljemme turvallisella tiellä, silloin me lähestymme sitä enkelien joukkoa, sitä

Valkoista Veljeskuntaa, joka aina on valmis toimimaan Kristuksen tahdon mukaan ja jonka tehtävänä on suojella tätä ihmiskuntaa liian suuresta pahan vallasta...

Meidän pyrkimyksemme on päästä osallisiksi siitä työstä, joka on ikuinen, siitä työstä ihmiskunnan ja koko luonnon vapauttamiseksi, joka ei ole alkanut eilen eikä lopu huomenna, vaan joka kestää ikuisuudesta ikisuuteen. Sen tähden mekin kaikki tulemme kerran osallisiksi tietoisesta kuolemattomuudesta ja saamme valkoista pukua kantaen aina kulkea läpi vuosisatojen auttamassa, nostamassa, pahaa torjumassa. – Olkoon Kristuksen Valkoisen Veljeskunnan rauha ja siunaus meidän kaikkien kanssa. *Puhetta on lyhennetty.*

Lähde: https://media.pekkaervast.net/presentations_files/1931_04_06_Pekka_Ervastin_puhe_Eso-teerisessa_kokouksessa.pdf

Kulmakoulusäätiön apurahat vuodelle 2026

Kulmakoulusäätiön *apurahat vuodelle 2026 ovat haettavissa 30.9.2025 mennessä.*

Kulmakoulusäätiön tarkoituksena on tukea eettistä ja henkistä sivistys- ja kasvatustyötä, joka perustuu totuuden etsimiseen ja vuorisaarnaan mukaiseen elämänymmärrykseen. Säätiön erityisenä tavoitteena on tukea lapsiin ja nuoriin kohdistuvaa kasvatustyötä.

Ohjeet apurahan hakijoille ja hakulomake ovat säätiön kotisivulla www.kulmakoulusaatio.fi. Apurahan myöntämisestä päättää säätiön hallitus. Ilmoitukset myönteisistä päätöksistä lähetetään hakijoille tiedoksi 30.11.2025 mennessä.

Olavi Kauppila,
Hallituksen puheenjohtaja
Kulmakoulusäätiö sr

John Sonckin kotisäätiö

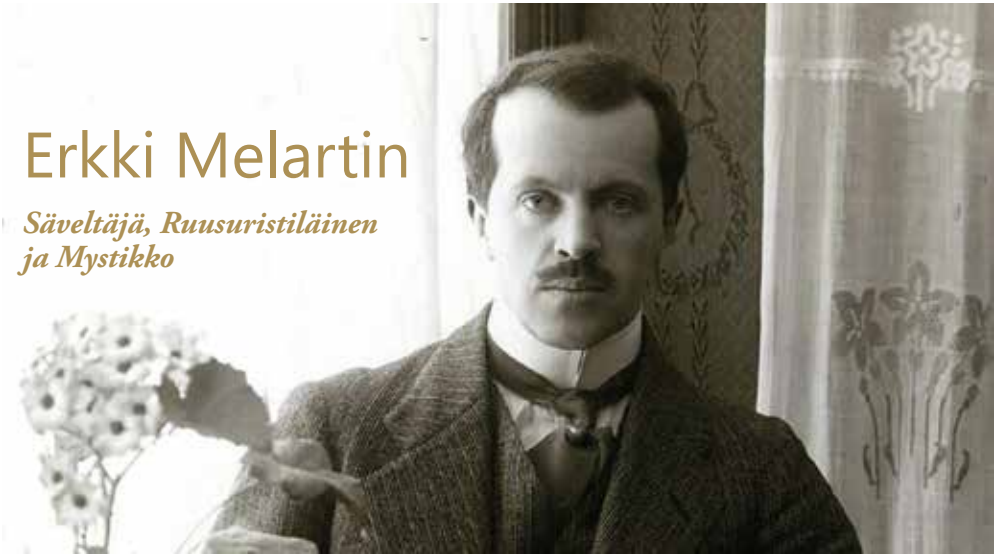
Säätiö myöntää avustuksia hakemusten perusteella. Avustusta on mahdollista hakea joko itselleen tai toisen henkilön puolesta, kuitenkin siten, että tämä henkilö on hakemuksesta tietoinen ja sen lähettämistä itse toivoo. Vapaamuotoisessa hakemuksessa tulee ilmoittaa henkilön, jolle avustusta haetaan, ikä ja nimi. Hakemukseen on liitettävä tieto siitä, minkälaista avustusta henkilö tarvitsee. Mikäli haettava avustus on rahallinen, tulee hakemuksesta käydä ilmi haettava summa ja mitä tällä summalla kustannetaan.

Avustuksia voi hakea myös kurssienjärjestäjät, jotka haluavat mahdollistaa iäkkäiden osallistumisen kevennetyllä osallistumismaksulla/matkakustannuksilla kursseilleen tai järjestää nimenomaista kurssitoimintaa tai muuta virkistystoimintaa iäkkäille.

Syksyn avustusten *hakuaika on avoinna 31.10.2025 saakka*. Hakemukset voi lähettää kirjallisesti sähköpostilla osoitteeseen [anna.lasma\(at\)gmail.com](mailto:anna.lasma(at)gmail.com)

Erkki Melartin

*Säveltäjä, Ruusuristolainen
ja Mystikko*

kuva: <https://www.uniarts.fi/tapahtumat/erkki-melartin-150-vuotta/>

Anne Paalo

Erkki Melartin syntyi Käkisalmella 7.2.1875, samana vuonna kuin Pekka Ervast ja nyt juhlitaan molempien 150-vuotista syntymää. Tuonpuoleiseen Melartin lähti 62-vuotiaana 1937. Lauloi ennen kuin puhui, osasi nuotit ennen aakkosia ja taffeli oli mieluisin lelu 4-vuotiaana. Kuolema kintereillä koko ajan, huono vastustuskyky ja sairasteli jatkuvasti. Äiti kuoli Melartinin ollessa 9 kk. Sai hyvän äitipuolen. Omista sisaruksista kuoli lapsena kaksi, ja isän uuden liiton seitsemästä lapsesta peräti neljä. Kävi lyseota Savonlinnassa ja suunnitteli uraa eläintieteilijänä. Sydäntauti ja lähetettiin 16-vuotiaana kotiin kuolemaan ja koulu jäi kesken. Lääkäri antoi kaksi vuotta elinaikaa. Elämänhalu ja luomisen voima oli valtava ja pääsi 17-vuotiaana Helsingin musiikkiopistoon. Oli Martin Wegeliuksen lempioppilas, joka toivoi Melartinin jatkavan työtään.

1905 lopulla sairastui tuberkuloosiin ja oli kolme vuotta Röykässä Nummolan

keuhkotautiparantolassa. Ei itsekään tiennyt selviääkö hengissä. Kiellettiin säveltäminen, mutta sävelsi salaa tai teki tilaustöitä lääkärin erikoisluvalla. Vuonna 1934 sai aivoinfarktin, sairaudet kävivät läpi tärkeät elimet: sydämen, keuhkot ja aivot.

Äidinkieli ruotsi, puhui suomea. Opiskeli Wienissä kaksi vuotta Robert Fucksin oppilaana. Matkusti myös Egyptiin, Afrikkaan, Palestiinaan ja Intiaan. Kävi monissa kaupungeissa kuten Berliinissä, Pietarissa, Kööpenhaminassa. Oli myös kuvataiteilija ja piti kaksi näyttelyä. Taitavana piirtäjänä suunnitteli nuottiensa kansia. Melartinista muotokuvan maalasi Eero Järnefelt ja Kaarlo Atra.

1911 pyydettiin johtajaksi Helsingin musiikkiopistoon, josta tuli konservatorio 1924, on nykyään Sibelius-Akatemia. Harkitsi pitkään jääkö vakituisessa työpaikassa aikaa säveltämiselle. Mannerheim antoi professorin arvonimen 1919. Sävellysoppilaita olivat mm. Uuno Klami, Helvi Leiviskä, Taneli Kuusisto,

Juhani Pohjanmies. Oli virassa 1936 asti ja lopetti työn kolme kuukautta ennen kuolemaansa.

Osti 1912 huvilan Pukinmäestä, ja harrasti puutarhanhoitoa sekä valokuvausta. Koki maalla asumisen terveelliseksi. Taloon muutti myös sisar Livi Melartin ja leskeksi jäänyt äitipuoli. Ture Ara (1903–1979) vietti lapsuuden ja nuoruuden Käkisalmella, tutustuivat, nuorena asui Melartinin huvilassa ja ystävyys kesti tämän kuolemaan asti. Ara oli ooppera- ja iskelmälaulaja sekä laulupedagogi. Joogassa Ara oli uranuurtaja, mihin ei joogapiireissä vieläkään päästä. Sama Melartinin musiikin suhteen, ei ymmärretty kuinka korkeisiin taivaisiin se ylettyy. Ara puhui ihmisestä kanteleena, jonka eri olemuspuolia viritetään joogalla ja ihminen lopulta yltää korkeimpaan minäänsä ja Kosmiseen Kristustajuntaan. Jooga on henkistä harjoitusta, mihin kuuluu asanoiden ja filosofian ohella meditaatio ja hengitysharjoitukset.

Sävellyksiä on valtavasti, alkaen 1890-luvulta. Erkki Melartin -seuran sihteeri Heikki Poroila laati teosluettelon missä on 674 sivua. Melartin sävelsi lahjoja yksityishenkilöille. Piti tekemisistään taskukalenteria ja päiväkirjaa. Lahjasävellyksiä ei aina merkitty ja osa töistä on löydetty vasta kuolemansa jälkeen. Tunnetuin lauluista lienee Leivo. Ensimmäinen suomalainen balettisävellys oli Sininen helmi, Kalevalan mysteereistä kertoo ooppera Aino ja sävelruno Marjatta – laulajana Aino Ackté. Prinsessa Ruusunen juhlararssi tunnettu häissä soitettu sävellys. Keräsi kansanlauluja ja teki niistä sovituksia. Lisäksi teatterimusiikkia, instrumentti- ja orkesteriteoksia,

6 sinfoniaa, kesken jäivät 7, 8 ja 9. Ensimmäinen sinfonia valmistui 1903 ja povattiin jo kansainvälistä uraa. Oma polku säveltäjänä, suhtautui myönteisesti aikansa keksintöihin gramofoniin ja radioon. ”Eri tavalla tekeminen ei ole samaa kuin väärällä tavalla tekeminen.”

Ruusu-Ristin vapaamuurarirituaalimusiikki on Melartinin säveltämää. Samoin *Taivainen kauneus*, joka sävellettiin 1911. Jean Sibelius sävelsi miesmuura-reiden rituaalimusiikin mikä on julkista. Oli 10 vuotta Sibeliusta nuorempi ja jäi tämän varjoon.

18-vuotias runoilija V.A. Koskenmies luki runojaan vierailleen, joista eräs oli Melartin ja sävelsi moniin näihin runoihin. Monen muunkin runoilijan tekstit kuten Elmer Diktonius, Eino Leino, L. Onerva päätyivät Melartinin lauluiksi. Runoilija Jarl Hemmer: *Muistatko ha-luavasi nostaa finaaliin hengen keskiaurion.* *Kaaoksesta kirkkauteen. Kaikki kohti valoa.* Tekstejä myös kirjailijoilta Helmi Krohn, Aleksis Kivi, Zacharias Topelius.

1918 aloitti 6. sinfonian säveltämisen. Uniikki kokeilu, missä perinteisten ja kokeellisten ainesten yhteensovittamista. Sitovat teemat antiikin neljä elementtiä. Ensimmäinen osa maa nostattaa basson syvyyksistä marssirytmien, ja käyrätorvet esittävät eeppisen mahtipontisen toistuvan pääaiheen. Voimana maa leviää kaikkialle. Vettä symbolisoiva toinen osa uiskentelee pehmeissä, mutta oudosti eksotisoituissa harmonioissa, altoilevaa, tyyntä ja myrskyisää. Kolmas ilma tanssahtelee kepeästi, mutta oikukkaasti korkeuksissa. Eteerinen, kattona taivas, deevoja luonnonhenkinä inspiroimassa. Finaalissa valtaa tuli, aluksi raivoisesti,

lopulta puhdistavan aktiivisesti. Alussa kipinöi, nousee, ympäröi kaikkea. Musiikissa on luonnonhenkien inspiraatiota ja ruusuristiläistä vihkimysnäytelmää. Elementtimatka missä elementit käydään läpi, on kuin ihmisen puhdistustie teosofisen hengen mukaisesti ja kaikki elementit ovat lopulta yhtä. Sinfonia kantaesitettiin, kun Melartin täytti 50 vuotta 1925. 6. sinfonia on eräs todistus Melartinin korkeasta inspiraatiosta, joka ei ole kolminaismaailmasta, vaan hengen puhtailta ylängöiltä. Kosminen inspiraatio mahdollista säveltäjälle, joka on mystikko.

Melartin oli vakaumuksellinen kosmopoliitti teosofi ja ruusuristiläinen. Kun Pekka Ervast perusti Ruusu-Ristin 1920, liittyi heti. Ervast oli Le Droit Humain yhteisvapaamuurarijärjestön Väinämö-loosin Mestari ja haluttiin perustaa erityinen Ruusu-Risti-loosi. Le Droit Humain on kansainvälinen ja tuli päätös, ettei hyväksytty loosityöhön teosofiaa ja erotettiin loosit Väinämö, Ilmarinen ja Pohjanmies. Näin syntyi Ruusu-Risti vapaamuurarijärjestö. Le Droit Humainissa asteita on 33 ja ne saavuttivat Pekka Ervast, Kyllikki Ignatius ja Erkki Melartin, joka vihittiin 33 asteeseen Oslossa. Vihkimyksiin Ervast kuitenkin luokitteli asteet 4–33 esoteerisiksi. Melartin oli Ervastin uskollinen ystävä ja työtoveri. Erosi järjestöstä 1935, mutta oli ruusuristiläinen elämänsä loppuun asti. Elämänkatsomus perustui romanttiseen taiteilijakäsitykseen ja korkeaan ihanteellisuuteen.

"Taiteellisuus velvoittaa tekemään työtä omaa asemaansa korkeampien päämäärien hyväksi."

1927 kokoontui seitsemän Väinämön jäsentä ja päättivät perustaa loosin, jonka tarkoitus taiteiden avulla ilmentää jumalallista henkeä maan päällä. Melartin inspiroitui Lyyran tähtisikermän suurimmasta ja kirkkaimmasta tähdestä Vegasta. Syntyi loosi Vega. "Mikä onni onkaan, että on niin suurta kuin tähtiyö. Jokin meissä lentää korkeuksiin ja jokin kumartuu nöyrästi näyn edessä." Vega-loosin tarkoitus oli taiteiden avulla ilmentää jumalallista henkeä maan päällä olemalla välikappale niille maailmassa.

Perustajaveljet: Erkki Melartin, Kyllikki Ignatius, Laina Helle, Ola Forsell, Piippa Heliö, Ture Ara ja Hilja Hakonen. Loosiin liittyi pian useita muitakin taiteilijoita. Pekka Ervast: "Musiikin avulla soinnutamme itsemme vastaanottavaisiksi värähtelyille, joiden kautta pääsemme Kristuksen yhteyteen. Illoitsen, että ensimmäinen Väinämön tyttäristä otti työkentäksi musiikin."

Melartinin 50-vuotisjuhlissa lauloi Annikki Uimonen Melartinin sävellyksiä ja Ture Ara sovittamia kansanlauluja. Laulujen taikavoima vapautti sielut lentoon. Hilda Pihlajamäki esitti Melartinin melodraaman "Neitsyt Maarian rukous" Piippa Heliön säestämänä. Puheita piti runoilijanäyttelijä Jussi Snellman, joka meni naimisiin Ruth Sibeliuksen kanssa. Sibelius ensin vastusti tyttärensä liittoa: 18 vuoden ikäero, teosofi, vegetaari.

Ola Forsell oli kuvataiteilija ja piirustuksen opettaja, jonka kuvitusta on nykyisen Ruusu-Ristin Helsingin Temppelin seinillä. Ne oli tehty Ervastin kirjaan Kalevalan avain. Syksyllä 1939 alkoi toinen maailmansota

ja toiminnassa oli vuosien tauko. Sitten Aimo Mela toimi Vegassa aktiivisesti. Hän kirjoitti Pekka Ervastian elämäkerran.

Melartinin ajatuksia taiteesta ja musiikista

Ennen Kristusta oli musiikki ja taide lähempänä kaikkia ihmisiä ja 600 vuotta sitten musiikista puuttui melkein kaikki mitä nyt pidämme oleellisena. Musiikki kulki määrättyä latua tasapaksuna. Nyt runsaasti uusia nyansseja. Ihmishenki on hankkinut lyhyessä ajassa uuden ilmaisukuvion, vaikka kaikki eivät vielä kykene sitä seuraamaan.

Absoluutista virtaavat Suuren maailmankaikkeuden geometrikon musikaaliset voimat ihmiskuntaan Jumalasta ja ikuisesta kauneudesta maalaillen tänne heijastuessaan ihmistä. Vuosituhansien tehtävä valmistaa läpikristitty ihminen. Kristuselämys oli suuri käännekohta ja musiikissa selvästi näkyvissä. Tarvitaan vielä aikaa muovata ihmiskuntaa ottamaan vastaan musiikkia, jonka Kristus toi mukaan. Siitä johtuu taidettien ja ihmiskunnan enemmistön välillä kasvava vastakkaisuus. Kaikkien tulee kehittyä, ja valmistua vastaanottamaan tätä musiikkia.

Taiteen avulla tulisi ilmentää korkeita totuuksia ja olla niiden välikappaleita maailmassa. Vega-voimat ovat yhä heikkoja, ja vain vähän sydämiä, joissa itua mitä nämä voimat tahtovat kasvattaa. Henkisesti katsoen, joku vie avonaista, palavaa kynttilää tuulessa. Sydän on varmin muuri tämän tulen ympärillä. Mitä kokonaisempi sydän, sitä paremmin suojelee tuulelta. Näin ilmenevät voimat ovat ulkonaisesti vasta lyhyen ajan vaikuttaneet maan päällä. Toivotavasti yli menevä vastatuuli, joka meillä on välillä, vie meitä lähemmäksi toisiamme. Ymmärrämme, vastatuulet ovat suuria auttajia. Mitä meistä tulisi, jos aina kulkisimme myötätuuleen. Auttavien voimien ohella ovat tärkeitä nostavat voimat, jotka ovat näiden takana. Keskeistä on rohkaista ihmisiä, nähdä hyvää kaikessa, täydellisen epätäydellisessä.

Maailmassa kaikki on jaettu seitsemään tasoon. Kolme korkeinta kuolemantakaisia, joita kutsutaan taivaiksi. Henkisesti näkevälle musiikki virtaa toisesta taivaasta. Siellä musiikkivoima elävöittää sielut, jotka ovat toisen taivaan

kanssa kosketuksissa luoden musiikkia ensimmäiseen taivaaseen, jossa se heijastuu väri-ilmioiden sieluntilana ja tulee askel askeleelta fyysiselle tasolle.

Jokaisella erikoistehtävä missä ihmiset ryhmittyvät ainoastaan ylitajunnassa, jonkin tunnetun idean ympärillä työskennellen sen kautta. Siinä ovat ylemmänä henkeä ja sen kautta ovat henkeä ilmentämässä. Maailman kulttuurit lepäävät kolmen antiikin kreikkalaisen pylvään varassa: doorilainen, joonialainen ja korinttilainen.

Kaikkien aikojen suuret opettajat, filosofit, taiteilijat ovat vakuuttuneita, että musiikin alkuperä on haettava muualta kuin aistimaailmasta. Munkki Eckhart 1200-luku: "Musiikissa harjaantuu sielu ikuisen kauneuden lakeja noudattamaan." Tuntee kohoavansa sanomattomassa riemussa Jumalan luo. Maa ja kaikki maallinen häviää ja ihmisen astuu syvässä meditaatiossa ikuisen pyhäkköön.

Musiikki on lakisiteinen samoin kuin muut luonnon ilmenemismuodot. Musiikin yläsävellet ovat miltei yliluonnollisia, ne kuuluvat ja niitä ei kuitenkaan suorastaan kuule. Jokainen sävel soidessaan synnyttää sarjan heikosti kaikuvia yläsäveliä. Harmoniat, jotka ovat lähtökohtana musiikille, sisältyvät yläsävelten sarjaan. Jokaista säveltä aikaansaadessa soi latenttina mukana sarjasäveliä ja rikas harmoniajakso. Musikaalisten muotojen yhteys kristallimuodostelmien kanssa, olivat samanlaisia ja noudattivat samoja matemaattisia lakeja. Kristalleissa kulmam muodostukset ilmenevät myös musiikissa ja seuraavat samoja matemaattisia harmonian lakeja.

Myös maalaustaiteessa väreilysuhteessa samat intervallimitat ja oktaavit. Värien yhdistyksissä samat harmonian ja komplikaation ikuiset lait. Musiikin pohjattomia salaisuuksia: rytmi, melodia, harmonia. Rytmi on alkuperäisin musiikin aines, voi esiintyä ilman säveltä, käy läpi koko luomakunnan "suurena hengityksenä". Ilmenee täällä alhaalla hitaina rytmeinä, vuodenaikojen vaihteluina. Muuttuu musikaaliseksi, kun liitetään sävel. Voimakkaasti soittamalla perussäveltä voi saada esineen hajoamaan kuten soittamalla sävelen ohuella metalli- tai lasipinnalla, jossa hiekkaa, tulee näkyviin kuvioita. Kuollut luonto tottelee sävelen voimaa. Useampi sävel on musiikin toinen elementti, melodia. Kulkee toisessa ulottuvuudessa ja ilmaisee sieluntiloja. Kolmas elementti harmonia, kun Kristus-impulssi tuli musiikkiin. Ensin yksiääninen laulu, kirkkolaulu, kansanlaulut alkeellisina sävelkulkuina. Siitä kehittyi moniäänisyys ja harmonia.

Pythagoras puhui sfäärien harmoniasta ja musiikki on lähellä matemaatiikkaa. Harmonia improvisoituu pyhän hengen vaikutuksesta. Kirkossa rituaalinen virsi ja laulaja improvisoi lisäänen. Ihmiskunnan kehityksessä harmonia kehittyy yksilöllisyyden heräämiseen ihmisessä ja ilmentää itseään moniäänisyyden kautta. Ihmiskunnan kehittyessä yksilö kehittyy, moninaisemmaksi tekee yhteisointu. Melodia ilmaisee mielentilaa, sielun olemassaoloa, useita melodioita, erilaisia mielentiloja. Tulos sopusointua ristiriitoihin, pyrkimys niissä totuuteen, puhtauteen ja harmoniaan.

Tärkeää on musiikin väri, termi maalaustaiteesta. Luova taiteilija kuulee musiikin määrätyn värisenä. Musikaalinen

värikorva tulee kehittymään. Musiikin seuraava olemuspuoli ja kehityskausi on neljäs ulottuvuus – musiikin kuudes aines. Seitsemäs ei vielä, jolloin musiikki on tietoisesti luova voima. Aikoinaan mysteereissä musiikkia käytettiin sielun ja kehon parantajana. Jokaisessa ihmisesä ja kaikessa on oma perussävel. Koskettamalla perussäveltä oikealla tavalla, ihminen johdattaa itseensä voimia korkeammista maailmoista, mistä musiikki on kotoisin. Tanssi on kulttuureissa tärkeää. Daavid tanssi liiton arkin ympärillä. Musiikissa viittaukset liikkeisiin, kehon asentoihin.

Taide kuten musiikki on yliaistisista maailmoista ja taiteilija kanavana jakaa sitä muille. Jos maallisine korvinemme menisimme sinne, maailmankaikkeus olisi meille mykkä. Ylhäältä saamme

musiikin peruskuvat, sävelten sisäiset ideat. Tuodessamme ne alas, täytyy käyttää fyysisiä käyttövälineitä. Säveltaiteilijalla on heiluriliike kahden tai useamman maailman välillä suurempi kuin muussa taiteessa. Yläpuolella ja sieltä nähdessään maailman, voi joutua ristiiriitojen alaiseksi. Kristusvoimista kaikkein korkeimman valtaistuimen edestä virtaa musiikki ja sen siivillä armoitettu ihmissielu liittää ikuisen kotiinsa. Vaapaamuurariveli Johann von Goethe sanoi: ”Musiikilla autamme kiven hiomista, joka vielä on karkea, yhä jalompaan, ehjempään muotoon. Lähtökohta ja päätös on äärettömästä, kun kaikkeudessa sama yhä uusiutuen ikuisesti virtaa.”

Harvat käsittävät taiteen syvimmiltään, toisena maailmana. Tämä on monella tavalla yhteydessä ulkonaisen maailman kanssa, mitä nimitämme todelliseksi. Syvimpiä vaikutteitaan ei taiteen maailma ota tästä, vaan maailmojen yhteisestä sisimmästä keskuksesta. Taiteen päätehtävä on elää elämää omassa maailmassa, seurata sen lakeja ja tehdä arvokas olinpaikka ihmishengelle. Paras meistä on kotonaan siellä. Käynnit eivät saa vieroittaa meitä arkielämämme velvollisuuksista, vaan laajentaa koko olemustamme.

Erkki Melartin julkaisi 1928 aforismikokoelman.

Useimmat pelkäävät yksinäisyyttä sen vuoksi, että aavistavat siten joutuvansa huonoon seuraan.

Valmis taideteos elää omaa itsenäistä elämäänsä riippumatta taiteilijasta, joka on sen luonut. – Usein se astuu hänen eteensä kuin kummitus.

Ihminen on paras todistus luonnon rajattomasta kärsivällisyydestä.

Todellinen opettaja sanoo: Minä opetan sinua, että tulisit vapaaksi – myös minusta.

Erkki Melartin elämäkerta, kirjoittaja *Tuire Ranta-Meyer*
 NIIN NUORI, NIIN PALAVA
 julkaisija Sibelius-Akatemia elokuu 2025

Ruusu-Risti ry:n yleisöesitelmät syksyllä 2025

HELSINKI

Merimiehenkatu 31. Helsinki, sunnuntaisin klo.12.00.

Tiedustelut: *Jarmo Ikola* p. 050 511 1773

14.9. Rauha	<i>Aija Tuukkala</i>
21.9. Ruusuristiläisiä näkökulmia totuuden etsimiseen	<i>Jari Jokilehto</i>
28.9. Ihminen on universaali olento	<i>Pertti Spets</i>
5.10. Lupaukset	<i>Anita Johansson</i>
12.10. Ikuinen viisaus ja Suomi (150 vuotta Pekka Ervastian syntymästä)	<i>Jukka Sarno</i>
19.10. Mestarien mietteitä	<i>Jouko Ikonen</i>
26.10. Henkisellä polulla	<i>Eila Laxen</i>
2.11. Elämänkertaus kuoleman rajalla	<i>Antti Savinainen</i>
09.11. Himalajan mysteerit	<i>Jari Aaltonen</i>
16.11. Erkki Melartin - säveltäjä, kapellimestari, rehtori ja suuri humanisti	<i>Tuire Ranta-Meyer</i>
23.11. Kadonnut sana	<i>Rauno Rinkinen</i>
30.11. Joulun sanoma	<i>Leena Rinkinen</i>
7.12. Ihmisen yhteys ylös, alas ja ympärille	<i>Annikki Arponen</i>
14.12. Tahdon mysteeri	<i>Sauli Siekkinen</i>

Etsijäin piiri: Kaikille avoin ruusuristiläinen keskustelupiiri
joka toinen maanantai klo 18.00.

Pvm:t 1.9, 15.9, 29.9, 13.10, 3.11, 17.11, 1.12, 15.12

Ruusu-Risti ry:n yleisöesitelmät syksyllä 2025

JYVÄSKYLÄ

Aittokalliontie 3, Jyväskylä, sunnuntaisin klo 13.00.

su 7.9. Ollaanko vai eikö olla

Jorma Monto

su 5.10. Tunneminä

Marko Manninen

su 16.11. Ruusuristiläisiä näkemyksiä totuuden etsinnästä

Jari Jokilehto

su 14.12. Joulun sanoma

Leena Rinkinen

Lukupiiri alkaen 17.9. joka toinen keskiviikko klo 18–19.30.

Vetäjänä *Terttu Wiio*, p. 040 579 5730.

LAPPEENRANTA

Kuutinkulma, Valtakatu 23, Lappeenranta, sunnuntaisin klo 14.00.

Tiedustelut: *Paula Kietäväinen* p. 040 590 4918

su 31.8. Sanat ei salahan joua

Aija Tuukkala

su 28.9. Menneisyyden jälkien vaikutus nykyhetkessä

Janne Vuononvirta

su 26.10. Tietoisuus 2.0

Marko Manninen

su 30.11. Teosofia henkisen kasvun tienä nykyajassa

Hannu Vienonen

Huom. 28.9. ja 30.11. esitelmien järjestäjä Teosofinen Seura ry

TURKU

Osoite: Tuurintupa, Tuureporinkatu 14, Turku, sunnuntaisin klo 12:00.

Tiedustelut: *Saara Lintera*, p. 041 451 0591

14.09. Mitä on Ihminen?

Mikko Romppanen

05.10. Ruusuristiläisiä näkemyksiä totuuden etsimiseen

Jari Jokilehto

09.11. Ekosofia - metsätietoisuus

Pirjo Paldanius

14.12. Taivaan kannen takajat

Jarmo Anttila

Keskusteluilta keskiviikkona klo 18:00-19:30

17.9., 1.10., 15.10., 29.10., 12.11., 26.11. ja 10.12.

Kaikille avoin keskusteluryhmä, missä kukin osallistuu haluamallaan tavalla.

Puheenvuoroissa on sijaa omille pohdinnoille. Syksyn teema: *Ihminen, tunne itsesi.*

Ruusu-Risti ry:n yleisöesitelmät syksyllä 2025

TAMPERE

Kulttuuritalo Laikku, Keskustori 4, Tampere, sunnuntaisin klo 13.30 ja 14.30

17.8. klo 13.30. Rauha	<i>Aija Tuukkala</i>
31.8. klo 13.30. Muuttuva Tietoisuutemme tässä ajassa	<i>Marjaana Makkonen</i>
14.9. klo 14.30. Kalevalan alkemia	<i>Sauli Siekkinen</i>
28.9. klo 13.30. Ruusuristiläisiä näkemyksiä totuudenetsintään	<i>Jari Jokilehto</i>
19.10. klo 14.30. Taivaan kannen takojat	<i>Jarmo Anttila</i>
2.11. klo 13.30. Mikä on jälleensyntymä?	<i>Pirjo Aalto</i>
9.11. klo 14.30. Hyvän ja pahan koulussa	<i>Mauri Lehtovirta</i>
7.12. klo 14.30. Ollaanko vaiko eikö olla?	<i>Jorma Monto</i>
14.12. klo 13.30. Ekosofiaa arjessa	<i>Pirjo Paldanius</i>

Muuta tiedotettavaa:

Lukupiiri:

Tampereen Ruusu-Ristin lukupiiri kokoontuu 5.08. – 9.12.2025 välisen ajan joka 2. tiistai kello 18.00–19.30.

Kulttuuritalo Laikku / Idealinna osoitteessa: Keskustori 4, 33100, Tampere.

Syksyn aloitetaan Pekka Ervastian kirjalla Jeesuksen salakoulu.

Tulossa:

Syksyllä 2025 toteutetaan Tampereen Ruusu-Ristin teosofis- Kalevalainen taiteen ja kulttuurin iltapäivä, jossa on mukana paikallisia taitelijoita ja kulttuurialan vaikuttajia. Tapahtumasta tiedotetaan lähempänä lisää Tampereen kaupungin tapahtumasivustolla <https://tapahtumat.tampere.fi/fi-FI>

SIILINJÄRVI/KUOPIO

Osoite: Asematie 12, Siilinjärvi, sunnuntaisin.

Osoite: Steinerkoulun musiikkiluokka, Asemakatu 3, Kuopio

Tiedustelut: *Antti Savinainen* (antti.j.savinainen@gmail.com)

21.9. klo 12–13.30. <i>Syysmatinea</i> : Erillinen ohjelma	Siilinjärven Ruusu-Risti, Asematie 12, Siilinjärvi
26.10. klo 13. Kuinka autan itseäni	<i>Jukka Sarno</i>
	Steinerkoulun musiikkiluokka, Asemakatu 3, Kuopio
23.11. klo 13. Teosofisen liikkeen merkitys maailmalle	<i>Janne Vuononvirta</i>
	Steinerkoulun musiikkiluokka, Asemakatu 3, Kuopio
14.12. klo 12. Joulun lapsi	<i>Aija Tuukkala</i>
	Siilinjärven Ruusu-Risti, Asematie 12, Siilinjärvi

Ruusu-Risti ry:n yleisöesitelmät syksyllä 2025

PORVOO

Lisitzinin Taidemuseon ekumeeninen keskus, Sibeliuksenbulvardi 15, Porvoo,
Maanantaisin sekä keskiviikkoisin klo 18:00.

Tiedustelut: *Jorma Aunela*, sähköposti: lisitzin.museo.ekumeni.keskus@gmail.com

Syksyn 2025 teema: **"Kuinka voin auttaa sinua"**.

Porvoon Valon Tiellä esitelmät maanantaisin:

ma 13.10. Palveleminen	<i>Aija Tuukkala</i>
ma 27.10. Puhujan valitsema aihe	<i>Launo Tuuri</i>
ma 10.11. Johdanto Jeesuksen joogaan	<i>Mauri Lehtovirta</i>
ma 24.11. Oma polkusi	<i>Paavo Sihvonen</i>
ma 8.12. Teosofisten symbolien oivaltaminen - runojen ja musiikin siivittämänä	<i>Ari-Pekka Hyrkäs</i>

Porvoon Valon Tiellä esitelmät keskiviikkoisin:

ke 1.10. Ego mielen ohjauksesta sydämen ohjaukseen siirtyminen	<i>Johanna Mikkeli</i>
ke 15.10. Auttamisen monet ulottuvuudet	<i>Kari Valula</i>
ke 29.10. Milarepan Tiibetin suuren joogin elämästä ja opetuksista.	<i>Seppo Aalto</i>
ke 12.11. Jalokivi	<i>Heikki Marttila</i>
ke 26.11. Miten henkinen yhteisö voi palvella kokonaisuutta?	<i>Eija Kuukari</i>
ke 12.11. Teosofian varhaisvaiheita	<i>Markku Jaatinen</i>

Ensimmäinen tunti esitelmä, toinen tunti keskustelua aiheesta.

Kahvi- ja teetarjoilu

Vapaaehtoinen oviraha.

Ruusu-Ristin edustajat paikkakunnittain

Jyväskylä	<i>Jorma Monto</i>	040 043 4442
Kuopio	<i>Jouko Ikonen</i>	050 341 8795
Lappeenranta/Taipalsaari	<i>Paula Kietäväinen</i>	040 590 4918
Oulu	<i>Vesa Raappana</i>	044 279 6393
Porvoo	<i>Jorma Aunela</i>	040 969 2096
Siilinjärvi	<i>Ari Ihalainen</i>	040 560 4984
Tampere	<i>Kirsi-Marja Salminen</i>	0400 208 623
Turku	<i>Saara Lintera</i>	041 451 0591
Vihti	<i>Jukka Sarno</i>	040 567 7485

Syysmatinea:

Jeesuksen joogaa

su 21.9.2025 klo 12.00–13.30.
Siilinjärven temppeli, Asematie 12, Siilinjärvi.

12.00. Avaussanat	<i>Antti Savinainen</i>
Musiikkiesitys	<i>Antti Raekallio</i> Musiikkia Jeesuksen joogasta
Lausuntaa	<i>Pirjo Paldanius</i> Otteita Eino Leinon Hymyilevästä Apollosta
12.30. Esitelmä	<i>Mauri Lehtovirta</i> Jeesuksen joogaa
Keskustelua	
13.15. Musiikkiesitys	<i>Antti Raekallio</i> Musiikkia Jeesuksen joogasta
Päätössanat	<i>Antti Savinainen</i>
13.30. Kahvitarjoilu	

Sydämellisesti Tervetuloa!

Mitä on pyhä?

Jukka Sarno

Olen huomannut tässä vuosien saatossa, että pyhä käsitteenä tuntuu kärsineen inflaation enenevässä määrin. Koska olen noita henkisten traditioiden käsitteitä ja niiden merkityksiä tullut miettineeksi, niin etenkin käsitteen pyhä merkitys on noussut yhtenä keskeisenä, ihmisen toimintaa säätelevänä perustekijänä (fundamentaalisena) arvona pinnalle. Tämä esitys pyrkii omalta osaltaan kartoittamaan, mitä tuolla käsitteellä pyhä loppujen lopuksi oikein tarkoitetaan. Sen perimmäinen merkitys tuntuu kadonneen yleisesti ihmisen näköpiiristä, etenkin tässä nykyisessä ajankuvassa. Tosin ei sitä enenkään mielestäni kovin perimmäisellä tasolla ole tunnutta ymmärrettävän kuin vain harvojen ns. pyhien tai pyhänä pidettyjen tekstien ja arvojen ymmärtäjien joukossa.

Koska ruusuristiläisyys perinteisesti painottaa esoteerista kristinuskoa, lainailen tässä esityksessä muutamia raamatullisia käsitteitä ja pyrin parhaani mukaan avaamaan niitä nykytietämyksen valossa.

Pyhällä on monta tulkintaa aina tulkitsijasta riippuen. Joillakin tulkinnoilla pyhitetään mitä erilaisimpia tekoja, joilla ei ole varsinaisesti pyhän kanssa enää mitään tekemistä. Voisi sanoa, että käsite

väännetään monesti täysin päälaelleen suhteessa perimmäiseen ideaan. Pyhä käsitteenä tuntuu saavan kovin monenlaisia muotoja, ja ihmiset tuntuvat käsittävän sen todella monella tavalla. Mikä yhdelle on pyhää, ei merkitse toiselle mitään.

Pyhän luonnehdintoja

Wikipedian mukaan¹:

Pyhä eli sakraali on uskontoon liittyvä, alkuperältään jumalalliseksi oletettu ilmiö tai ilmestys. Pyhä on arjen ja maallisen, profaanin larkipäiväisen, vastakohta. Se on asia tai paikka, jolle on annettu erityisasema uskonnollisessa ajattelussa ja käyttäytymisessä. Vaikka on olemassa myös universaaleja käsityksiä siitä, mikä on pyhää, pyhän käsitys riippuu usein uskonnollisesta traditiosta ja vaihtelee myös ajallisesti sekä yksilöllisesti.

Joskus pyhyys menettää ajan myötä jumalallisen karisman ja säilyy perinteissä lakien henkenä. Eurooppalaisten yhteiskuntien maallistuttua aikoinaan pyhiksi koetut asiat eivät enää herätä ihmisissä pyhyiden tunteita kuten entisaikoina. Rigoristisessa muodossaan pyhyiden toteuttaminen vaatii sääntöjen ja lakien tarkkaa noudattamista.

¹<https://fi.wikipedia.org/wiki/Pyhä>

²<https://yle.fi/aihe/a/20-287998>

Nykyään ilmenee paljon myös asennetta, jossa mikään ei ole pyhää. Kaikki on vain olemassa henkilökohtaisen edun tavoittelemista varten, ympäristön hyötykäytön syyseuraussuhteita ymmärtämättä. Ihmiset helpostikin ”pyhittävät” ja pitävät pyhänä omia mielikuviaan, opittuja tottumuksiaan ja vanhoja traditioita, joskus jopa haitallisia sellaisia, myös, joiden alkuperäistä merkitystä eivät välttämättä kuitenkaan enää ymmärrä.

Englannin kielen ”holy”, ruotsin ”helig” sekä saksan ”heilig” ovat samaa kielellistä alkuperää, ja niissä pyhyydellä on kuvattu eheyttä ja terveyttä². Tästä voi johtaa ajatuksen, että pyhää on elämänvoima, elinvoima, eli kaikki se, joka ylläpitää terveyttä, tasapainoa ja elämää ja elämän mahdollisuuksia ylipäättään. Toisin sanoen tervettä suhdetta meitä ylläpitävään luonnonjärjestykseen, ekosysteemiin, joka mahdollistaa meidän olemassaolomme. Lisääntyvän pyhän ymmärtämisen myötä tulee ihmisestä myös enenevässä määrin vastuunalainen toimija ja elämän säilyttäjä ja hyvä puutarhuri luojamme puutarhaan. Kuten asia mm. kristillisessä perinteessä ilmaistaan.

Pyhä on myös vahvasti sidottu ihmisen tunnetilan luomiin merkityksiin. Tuo tunnetila on sidottu vahvasti perinteisiin ja nuo perinteet itsessään voivat olla hyviä tai vähemmän hyviä, haitallisia tai joissain tapauksissa jopa vaarallisia. Mutta jos ne perinteiksi ”pyhitetään” silloin niihin sidotaan vahvoja tunnesiteitä, joilla sitten pyhitetään niin hyödylliset kuin haitalliset perinteet niistä sen kummemmin erottelematta. Tähän törmätään etenkin tilanteissa, jossa ns. jesuiittamaisesti ”tarkoitus pyhittää keinot”.

Lainaan pyhään liittyvää tutkimusta, joka tuntuu sisällöltään vastaavan omia ajatuksiani aiheesta. Tutkimus ”Pyhyiden ytimessä” vuodelta 2018 arvioi suomalaisten arvoja ja pyhyiden kokemusta³. Alkuun vähän yleistä tilastotietoa missä määrin ihmiset mitään pyhiksi kokevat ja miten sen määrittelevät. Itselleen pyhinä suomalaiset pitävät mm. seuraavia asioita:

- Rakkaus ja läheiset. Niitä pitää pyhinä kaksi kolmesta eli 68%.
- Kotia ja sen rauhaa ja lepoa pitää pyhänä vähän yli puolet suomalaisista (56 %).
- Ihmisarvoa piti tutkimusta tehtäessä pyhänä 53 %.
- Yli 40 prosenttia suomalaisista piti pyhänä myös terveyttä, Suomea ja sen itenäisyyttä sekä luontoa ja yksilönvapautta.
- Yllättäen uskonnollisuus ja henkisyys ovat pyhiä noin yhdelle kuudesta (15 %) suomalaisista.

Jos noiden lukujen valossa (vain 15 % pitää uskonnollisuutta ja henkisyyttä pyhänä) ajatellaan uskontojen taustaa ja eettisiä elämänohjeita, etenkin täällä kotoisessa Suomessa, olisi hyvä muistaa kristillisen eetoksen tärkeintä virstanpylvästä eli Uutta testamenttia ja sen kaikkein tärkeintä viestiä, joka löytyy Matteuksen evankeliumista 22: 36–40:

Kun opetuslapset kysyivät Jeesukselta, ”Opettaja, mikä on lain suurin käsky?” Jeesus vastasi: ”Rakasta Herraa, Jumalasi, koko sydämeästäsi, koko sielustasi ja mielestäsi. Tämä on käskyistä suurin ja tärkein. Toinen yhtä tärkeä on tämä: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. Näiden kahden käskyn varassa ovat laki ja profeetat.

³<https://www.e2.fi/julkaisut/julkaisut/pyhyiden-ytimessa-tutkimus-suomalaisten-arvoista-ja-pyhyiden-kokemisesta.html>

Tuon yllä olevan rakkauden kaksoiskäskyn katsotaan yleensä kristinuskossa muodostavan koko kristillisen etiikan perustan. Käskyä on myös tulkittu rakkauden kolmoiskäskyksi, jossa ihmisen tulisi rakastaa Jumalaa, lähimmäistä ja myös itseään. Tuon kolmoiskäsky tulokinnan voi ymmärtää niin, että yksilön sisäinen tasapaino vasta mahdollistaa pyyteettömän lähimmäisen rakkauden. Tässä käskyssä rinnastetaan Jumalan rakastaminen lähimmäisen rakastamiseen. Konkreettisesti se silloin tarkoittaa ihmisarvon tunnustamista kaikissa olosuhteissa ja kaikkia ihmisiä kohtaan. Ei valikoidusti vain omien mieltymysten mukaan.

Tutkimuksen mukaan omia mielipiteitään pyhinä ja loukkaamattomina pitää 14 %. Jos ihminen on vahvasti persoonallisten ennakkoluulojensa ja pyyteittensä sitoma, niin pyhän käsite tulee vedettyä alemman inspiraation tasolle, jolloin tarkoitus alkaa ”pyhittää” keinoja. Omien mielipiteiden pitäisi pystyä kestämään tarkastelua ja kritiikkiä, ihan oman kehityksen kannalta.

Synti Pyhää henkeä vastaan

Matteuksen evankeliumissa 12:31–32 todetaan näin:

”Jokainen synti ja herjaus tullaan antamaan ihmisille anteeksi, mutta hengen herjaamista ei anteeksi anneta. Joka sanoo jotakin ihmisen Poikaa vastaan, hänelle annetaan anteeksi, mutta joka puhuu Pyhää Henkeä vastaan, hänelle ei anneta anteeksi, ei tässä eikä tulevassa ajassa”.

Jos tätä miettii oman aikamme käsitteillä, niin herää ajatus mitä tuo voisi tarkoittaa? Miten tuo tekstissä mainittu ”Pyhä henki” pitäisi ymmärtää? Pekka Ervastian määritelmän mukaan se on meissä herännyt korkeampi ymmärrys, -tietoisuus, -järki (ylempi manas) olemassaolon lainalaisuuksista. Se tarkoittaa ymmärtävistä ja oikeamielistä suhtautumista elämää ja olemassaoloa kohtaan kuten elämää ylläpitävään luonnonjärjestelmään (ekosysteemiin) yhtä lailla kuin kehitysprosessissaan kipuilevan ihmisen psykologista vajavaisuutta kohtaan. Toisin sanoen ihminen alkaa ymmärtämään ja näkemään asioita korkeamman inspiraation valossa, jolloin ihminen alkaa ymmärtämään elämän ja ihmisenä olemisen lainalaisuuksia ja sitä kuinka eri asiat ja ilmiöt vaikuttavat toisiinsa ja ovat vuorovaikutuksessa keskenään.

Kun toimimme epäpyhästi – emmekä kunnioita elämän ehtoja – eli niitä lainalaisuuksia vastaan, jotka pitävät meidät hengissä, mahdollistavat olemassaolomme ja kehittymisemme, luomme omin käsin karmallisia seurauksia oman kehityksemme kehityshaasteiksi tulevaisuuteen. Etenkin jos tähän liittyy tietoinen väärinkäytös omaa ymmärrystä vastaan, jolloin rikomme meissä herännyttä korkeampaa tietoisuutta, ymmärrystä vastaan eli ns. ”jumalaista järjen valoa eli pyhää henkeä meissä”. Jos meille siis elämän lainalaisuudet ovat jo avautuneet, niin itselle tietoinen valehtelu ja tosiasioilta silmien sulkeminen eli oman ymmärryksen kieltäminen, ajaa helposti ihmisen ennen pitkää kasvaviin sisäisiin ristiriitoihin ja pahimmillaan mielenterveysongelmiin.

Elämän, luonnon ja maailman- kaikkeuden pyhyys

Pyhä voidaan pelkistää perimmäisiin olemassaolon tekijöihin, jotka koskevat olemassaoloa, elämisen mahdollisuuksia ja yhteisöllistä vakautta, joka on mahdollista vain saavutetun mielen tasapainon avulla ja kautta, joka sitten ilmenee ulkoisena toimintana ja vakautena. Elämää itsessään on aina pidetty perimmäisenä pyhänä.

Luonnonkansat ovat pitäneet luontoa ja sen monimuotoisuutta pyhänä. Panteistinen maailmanselitys lähtee ajatuksesta, että ulkoinen luonto, aurinko ja koko kosmos, aineellinen järjestäytynyt maailmankaikkeus ympärillämme on Jumalan ulkoinen ilmennys. Tähän viittaa myös teosofia eri henkisten perinteiden kautta.

Antiikin varhaiset luonnonfilosofit pohjasivat näkemyksiään muinaiseen viisaustietoon aikana, jolloin tiede ja filosofia sekä niihin liittyvät seremonialliset osuudet olivat kytkeytyneet tarkoituksenmukaisesti toisiinsa. Yhtenä esimerkkinä Egyptissä oppinsa saanut luonnonfilosofi Thales Milestolainen, Pythagoraksen opettaja, joka pyrki poistamaan taikauskon ja dogmatiikan uskonnon ja mytologioiden tulkinnoista. Tähän voi myös lisätä Solon lainlaatijan, joka pyhitti yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden käsitteen. Tätä perinnettä jatkoivat ja jalostivat laajemmin mm. Egyptin mysteeriokouluissa oppinsa saaneet, monet antiikin Kreikan filosofit, joiden tekemän työn tulosten murtautuminen läpi keskiaikaisen katolisen dogmaattisuuden muurin mahdollisti renessanssin kehittymisen. Hermeettinen

filosofia pohjaa holistiseen maailmankatsomukseen, jonka perustuksilla myös nykyinen länsimainen tieteellinen tutkimus ja filosofia pitkälti lepäävät. Toisaalta tuo filosofia on ollut aina vapaasti löydettävissä idän maailmankäsityksistä ja uskonnoista.

Ihmiskunnan vanha esoteerinen viisaustieto eri kulttuureissa antaa ymmärtää, että maailmankaikkeus on tajuntaa ja tuo kaikkiallinen värähtelevä tietoisuus, tajuinen elämä läpäisee koko maailmankaikkeuden ja ilmenee eri asteissaan ja kehitystasollaan luomakunnassa. Kuten aikoinaan mm. Pythagoras ja Platon ja monet muut myöhemmät filosofit opettivat ja totesivat, että maailmankaikkeus on lakisiteinen suuri suunnitelma, jossa kaikki on matemaattisesti laskettavissa ja jossa kaikki ilmennykset ovat yhteydessä toinen toisiinsa ja vaikuttavat kaikkeen tuon pyhäksi kutsutun lakisiteisyyden kautta.

Luonnonlakien lakisiteisyyttä ja siihen liittyvää tasapainoa pidettiin antiikin Kreikan luonnonfilosofien filosofiasa syystäkin pyhänä. Pyhänä on pidetty opetusta ja kehitystä, joka tähtää elämän ja olemassaolon ylläpitämiseen ja säilyttämiseen. Tämä on helppoa ymmärtää, jos ymmärtää perusajatuksen miksi elämää ylläpitäviä olosuhteita on syytä kunnioida ja pitää pyhänä eli ”koskemattomina” vääriltä, elämänlakien vastaisilta motiiveilta ja toiminnalta.

Persoonallisen ymmärryksen tasolla, materian lainalaisuuksiin sidottu psykologinen kehitys tarkoittaa lisääntyvää ymmärrystä vuorovaikutussuhteista ihmisten välillä sekä etenkin tuon vuorovaikutuksen laadusta, jonka suhteen pitäisi olla aina hereillä. Käytännön

tasolla pyhä tarkoittaa kunnioittavaa suh-
tautumista samaa elämää ja tajunnan
potentiaalia kantaviin kanssaihmiisiin,
luontoon ja ympäristöön ylipäättään.
Sitä voi kutsua todelliseksi elämän tai
Jumalan palvelemiseksi omassa arjessa
eli toisin sanoen elämän ja olemassa-
olon mahdollisuuksien kunnioittamis-
ta. Tähän ovat viitanneet myös monien
tunnustuksellisten uskontojen keskus-
henkilöt, josta kultainen sääntö on yk-
sinkertainen ja toimiva esimerkki.

Ajatusten puhdistaminen

Raamatussa Tessalonikalaiskirjeessä ke-
hotetaan olemaan jatkuvassa rukouksen
tilassa. Se on pitäytymistä korkean inspi-
raation tilassa, eettisen elämänymmärryk-
sen jatkuvassa vaikutuksessa. Voi ajatella,
että rukous ”merkityksessä” meditaatio,
on keskittynyttä ajatuksen kohdentamis-
ta. Tässä tapauksessa keskittynyttä kor-
keamman värähtelytaajuuden ylläpitämis-
tä oman mielen tasolla ja omien ajatusten
ja sitä kautta toiminnan tarkkailua.

Henkiset traditiot tuovat tavan ta-
kaa esiin ajatusten puhdistamisen mer-
kityksen. Kalevalassa puhutaan kyisen
pellon kyntämisestä kultaisella auralla
eli omien ajatusten puhdistamistyöstä.
”Aura kultainen kuvoa, hopeainen huo-
littele, sillä käännät kyisen pellon”. Täs-
sä puhutaan siis ajatusten rikkaruohoja
kasvavasta pellosta, jotka itseään tarkkai-
leva mieli kykenee havaitsemaan. Tällä
jalostuneemmalla itseen kohdistuvalla
ajatustyöllä saadaan omat sokeat pisteet
esille omaan tietoisuuteen, osataan poi-
mia ensin se vuorisaarnasta tuttu ”malka
omasta silmästä” eikä vain huomautella
”rikasta toisten silmässä.”

Kaikella tällä edellä mainitulla viitataan
oman toiminnan pyhittämiseen elämän
palvelukseen eli tuomaan taivasten val-
takunta maan päälle kuten Jeesus Nasa-
retilainen opetti. Kaikissa tapauksissa,
oli sitten uskonnollinen perinne mikä
hyvänsä, pyhän käsitteen tulisi olla ja
näkyä oikeamielisessä ja elämää kun-
nioittavassa ajattelussa ja toiminnassa,
omassa arjen elämässä ja sitä kautta koko
yhteiskunnan elämässä oikeamielisenä
toimintana, joka läpäisee samalla koko
yhteiskuntarakenteen kaikilta osin. Sil-
loin ihminen eläisi vanhan kristillisen
perinteen mukaisen sanonnan mukaan
jatkuvassa rukous-meditaation tilassa.
Tämä ei ole vetäytymistä yhteiskunnas-
ta, vaan aktiivista toimintaa, jota kutsu-
taan myös karmajoogaksi eli toiminnan
joogaksi.

Esoteerinen pyhä

Pyhän käsite liittyy esoteerisuuteen eli si-
säiseen kokemiseen ja asian ymmärtämi-
seen. Se valottaa pyhän todellista luon-
netta nimellisestä ulkoisesta kehyksestä,
uskonnosta riippumatta. Ulkonainen,
eksoteerinen pyhyiden tulkinta voi si-
sälsä hartaita tunteita. Se voi kuitenkin
olla ulkoapäin pakotettua ja tiukasti oi-
keaoppiseksi määriteltä pyhän palvon-
taa, joka ei nouse sisäisestä oivalluksesta.
Jos se tapahtuu vain tavan vuoksi silloin,
se jää enemmän tunnetasolle kuin sisäi-
sen oivalluksen tasolle.

Pyhä voidaan ymmärtää esoteerises-
sa, sisäisessä mielessä. Silloin kunnioitus
olemassaolon ja elämän tarkoituksen
perustasta nousee sisäisestä oivalluk-
sesta, sisäisesti ymmärretystä tiedosta
eli gnosiksesta. Fransiskaanimunkki ja

filosofi Silesius Angelus totesi, että ”ei se teitä hyödytä, vaikka Kristus syntyisi tuhat kertaa Betlehemissä mutta ei kertaakaan teidän sydämissänne”.

Sydämen sivistykseen liittyvä toiminta on pyhää sanan varsinaisessa merkityksessä. Se on elämän ja elämän mahdollisuuksien oivaltamista ja persoonallisten vaatimusten unohtamista yhteisen hyvän puolesta, jokaisessa ajatuksessa, jokaisessa sanassa, jokaisessa teossa ja jokaisessa kohtaamisessa, missä tahansa liikumme ja olemme, ajasta riippumatta. Se on sitä rukousta, josta Jeesus Nasaretilainen mainitsi. Nähkää

elämä jokaisessa hetkessä, kunnioittakaa siitä (sitä) ja olkaa siinä läsnä.

Lähimmäisten arvostaminen, lähimmäisen rakkaus on ihmisten välisen terveen vuorovaikutuksen pyhä kulmakivi. Se on jumalallisen järjen kipinän kunnioittamista ja pyhänä pitämistä jokaisessa ihmisessä. Meidän tulee löytää korkeampi ymmärrys elämästä ja olemassaolosta eli ruusuristiläisittäin sanottuna ”Christus in nobis”.

Olkaa Pyhiä.

Tuttu jo ennestään

*Olet tuttu jo ennestään.
Tunnen sinut vanhan ajan takaa.
Tuntomerkkisi yhä samat,
nauravat silmät, hymy suu
ja lempeys.*

*Olet tuttu jo ennestään.
Tunnen sinut vanhan ajan takaa.
Tekosi ja toimesi yhä samat,
muiden auttaminen, meistä huolehtiminen
ja palvelu.*

*Olet tuttu jo ennestään.
Tunnen sinut vanhan ajan takaa.
Perustasi ja kulmakivesi yhä samat,
suoruus kaikessa, veljesrakkaus
ja Jumala.*

*Olet tuttu jo ennestään.
Tunnen sinut vanhan ajan takaa.
Toiveeni ja ajatukseni yhä samat,
tapaamisemme jälleen uuden ajan takana.
Ystävä Rakas.*

*Matti Koskisen runo Sinikka Mannosen
muistoksi*

VALOA ----- Anna Kingsfordille

Lauri Livistö

Anna Kingsford (1846 – 1882) ehti lyhyeksi jääneen elämänsä aikana tehdä suuria tekoja, ja jopa suuremman vaikutuksen länsimaiseen esoteriaan kuin on historian sivuille tähän mennessä kirjoitettu. Toivon tiettyjen löytöjen tuovan uutta valoa tähän historian pimeäksi jääneeseen henkilöön.

Anna Kingsford oli ansioitunut lääkäri, merkittävä okkultisti, teosofisen työn tekijä ja teki merkittävää työtä eläinten leikkelyn eli vivisektion lakkauttamiseksi ja kasvisyönnin edistämiseksi. Historiaan hänestä on kuitenkin jäänyt hieman hämärä, vähän tahriintunutkin kuva – tai voisi jopa sanoa, että mustamaalattu kuva. Lontoon loosin puheenjohtajuuteen liittyi kiistoja ja jopa syytöksiä mustasta magiasta. Tiettyt löydöt ja perustelut tulevat toivottavasti kumoamaan nämä väitteet. Varjot hyökkäävät aina valoa kohti, ja jopa H. P. Blavatsky (HPB) otti joihinkin niistä kantaa kirjoittamassaan Anna Kingsfordin muistokirjoituksessa.

1800-luvun lopulla naiset eivät vielä saaneet opiskella lääketiedettä Isossa-Britanniassa. Anna Kingsford matkustikin Pariisiin opiskellakseen siellä, ja oli ensimmäisten englantilaisten naislääkäreiden joukossa. Pariisin lääketieteellisessä oppilaitoksessa syntyi yksi hänen

elämänsä suurista työaloista: eläinten leikkelyn lakkauttaminen lääketieteessä. Pariisissa lääketieteen oppilaitoksessa leikeltiin eläimiä ”tieteen nimissä” ilman nukutusta. Kingsford kuvaa paikan olleen todellinen helvetti eläinten tuskanhuutojen kaikuessa valtavan rakennuksen käytävillä.

Kirjoituksessaan “Violationism, or Sorcery in Science” Kingsford esitti, että vivisektion lisääntyminen 1800-luvulla tulisi nähdä keskiaikaisen noituuden paluuna – eräänlaisina veriuhrina. Hän teki merkittävän uran työssään lakkauttaakseen tämän julman toiminnon, ja hän myös valmistui lääkäriksi oppilaitoksesta leikkelemättä yhtään eläintä. Hänen väitöskirjansa tämän aivan toisenlaisen sielunmaiseman keskellä käsittelee kasvisyönnin terveysvaikutuksia. Lääkärinä hänen kerrotaan parantaneen menestyksekkäästi hysteerikkoja, ja hänen kirjoituksensa kasvisyönnistä saivat myös positiivista huomiota ammattikuntansa piirissä.

Näiden asioiden valossa on hankala uskoa syytöksiä mustasta magiasta. Edward Maitland kirjoitti Anna Kingsfordin elämäkerran, mutta harmillisesti hävitti kaiken Kingsfordin itsensä kirjoittaman materiaalin. Tämä, toisen ihmisen tuotos työkalumppanistaan, on ollut pääasiallinen kuva Anna

Kingsfordista. Pyrin ensin kumoamaan ikäviä väitteitä, ja sitten osoittamaan mahdollisesti piiloon jääneitä hyviä puolia Anna Kingsfordista.

Syytösten varjot

Ensimmäinen syytös on mustalla magialla surmaamisesta Edward Maitlandin kirjoittamassa teoksessa. Alan Pert julkaisi Anna Kingsfordin muistelmat v. 2007 nimellä ”Red Cactus – The Life of Anna Kingsford”. Hän esittää Maitlandin väitteen yllättäneen Annan läheiset ja muut teosofit täysin tämän luonteen vastaisena, ja perustelee tätä mm. kateudella ja mustasukkaisuudella. Kingsford oli ammatillisesti ja henkisesti heitä edistyneempi, sillä jopa heidän yhdessä kirjoittamansa kirja perustui Annan näkyihin. Maitlandin asenne naiseutta kohtaan saa epäilyttävän valon hänen kirjassaan ”England and Islam”, josta lainaus: ”Ihannainen tuo itsensä miespuoliselle kumppanilleen kuin tyhjimman paperin, johon mies voi kirjoittaa haluamallaan tavalla.”

Pert osoittaa kirjassaan etteivät Kingsford ja Maitland olleet niin läheisiä kuin jälkimmäinen väittää mm. vedoten ristiriitoihin Annan kirjeissä toisille henkilöille ja Britannian väestönlaskentaan, josta selviää että Anna asui yksin palvelijansa kanssa aikana, jolloin Maitland väittää asuneensa hänen kanssaan. Tämän lisäksi hän tuo esille Maitlandin tavan syyttää pahoja henkiä siitä, kun hän ajautui ristiriitoihin toisten ihmisten kanssa – myös Anna Kingsfordin.

Toinen syytös on, että Anna Kingsford olisi ollut katolilaisen kirkon jäsen ja ennen kuolemaansa perunut kaikki

mielipiteensä, kirjoituksensa, teosofian ja kaiken. Tämä on väite, jonka HPB kumoaa kertoen sen olevan Kingsfordin hoitolassa toimineen nunnan tarkoitukseksi panettelua. Tämä nunna syyttää tai toisesta otti asiakseen kirjoittaa nämä väitteet sanomalehtiartikkeliin, jotta julkinen yleisö näkisi, että Anna Kingsford heitti maailmankuvansa ja työnsä roskakoriin. HPB kertoo, että hänellä on Kingsfordin viimeisiä kirjeitä hallussaan, jossa tämän asenne kirkkoon on selkeä ja selkeästi sen vastainen.

Tämä kirjoitus ilmeisesti elää nykypäivänäkin, koska lähestyessäni erästä arvostettua tutkijaa teorioillani, hän kumosi sen perustaen näkemyksensä Kingsfordin katolilaisuudella. Voi olla vaikeuksia erottaa kristillistä mystiikkaa, joka käyttää kirkollisia termejä varsinaisesta kirkon opista. Joka tapauksessa meillä on HPB:n todistus siitä, että Anna Kingsford ei kuulunut kirkkoon.

Teosofinen seura

Kolmas syytös ja yleinen käsitys lieinee, että Anna Kingsford lopulta erosi Teosofisesta Seurasta ja perusti oman Hermeettisen seuransa. Tämä oli toinen väite, jonka HPB halusi oikaista Kingsfordin muistokirjoituksessa, joka ilmeisesti oli käsityksenä jo tuolloin. Mutta kuka sitä käsitystä levitti ja miksi?

HPB kirjoitti, että vaikka Anna Kingsford erosi Teosofisen Seuran Lontoon loosista, hän ei eronnut Teosofisesta Seurasta itsestään, vaan, HPB:n sanoin ”pysyi loppuun saakka Seuran uskollisena jäsenenä sekä perustajien lojaalina ystävänä.” [Lucifer ja Collected Writings, osa 9]

Mahachohan itse halusi Anna Kingsfordin Lontoon loosin johtoon. Mestari KH selittää tätä Sinnetille sillä, että pelkästään Kingsfordin kasvissyönnin edistäminen ja työ eläinten lääketieteellistä leikkelyä vastaan on saanut heiltä suurta kiitosta, mutta Kingsfordin kristilliseen mystiikkaan perustuva lähestymistapa okkultismiin on helpompi omaksua länsimaiselle yleisölle. KH kirjoitti kirjeen kaikille Lontoon loosin jäsenille, kannustaen kahteen opiskelulinjaan loosin sisällä, Sinnetin edustaen itämaisia opetuksia ja Kingsfordin edustaessa länsimaista näkökulmaa.

Ikävä kyllä tämä ei onnistunut. Tilanne oli niin vakava, että vaikka Olcottin oli määrä osallistua loosin puheenjohtajuuden ratkaisevaan kokoukseen, niin myös HPB sai Mestarilta kirjeen, jossa oli ohjeet, joiden mukaan hänen tuli välittömästi lähteä Lontooseen ja osallistua tähän kokoukseen. Kirje osoitti HPB:lle jopa kulkuvälineiden aikataulut, joilla hän ehtisi kokoukseen. Ja hän saapui paikalle tarkasti ohjeiden mukaan, juuri kesken kokouksen, jossa vallitsi epäsopeus ja epäjärjestys.

Hieman valoa

Anna Kingsford perusti siis Hermeettisen Seuran, joka ensin toimi loosina Teosofisen Seuran sisällä, mutta loosin ristiriitaisuuksista johtuen se toimi myöhemmin omana itsenäisenä järjestönä.

Tässä kosketamme todella kiinnostavia löytöjä, jotka toivottavasti voivat valaista hieman Anna Kingsfordin mysteeriä. Anna Kingsfordilla on saattanut olla paljon merkittävämpi vaikutus länsimaisen esoterian historiaan kuin on

yleinen ymmärrys. Tässä saattaa olla se jokin syy miksi hänet on työnnetty historian syrjään – ja kirjaimellisesti jopa mustamaalattu.

Mitä merkittävää Anna Kingsfordin elämästä siis löytyy?

Hermeettisen Seuran luennoilla kävi useita teosofeja sekä erityisen mielenkiinnon kohteena on seikka, että siellä vieraili kaksi merkittävää länsimaisen esoterian edustajaa: The Hermetic Order of the Golden Dawnin perustajat William W. Westcott ja S.L. MacGregor Mathers.

Pitkän uran Tarotin ja Golden Dawnin parissa tehnyt Mary K. Greer, joka on tutkinut mm. Golden Dawn -järjestön naisia nimeää Anna Kingsfordin ”Golden Dawnin äidiksi.” Greerin mukaan Kingsfordilla oli merkittävä vaikutus järjestön perustajiin. Hänen

mukaansa Anna Kingsford sai Westcottin ja Mathersin vakuuttuneeksi siitä, että miesten ja naisten tulee voida työskennellä yhdessä henkisessä työssä.

Samaa mieltä olivat Golden Dawnin auktoriteetit Chic & Sandra Tabitha Cicero: ”Anna Kingsford vaikutti epäilemättä sekä Mathersiin että Westcottiin ajatuksella, että miesten ja naisten tulisi työskennellä yhdessä henkisen etsinnän parissa, kuten Teosofinen Seura teki.” (<https://www.llewellyn.com/encyclopedia/article/41>)

Mathers jopa omisti arvostetun kirjansa ”Kabbalah Unveiled” (1887) Kingsfordille ja Maitlandille:

”Minulla on suuri ilo omistaa tämä teos ’The Perfect Way’ kirjoittajille, koska he ovat tuossa erinomaisessa ja ihmeellisessä kirjassaan koskettaneet niin paljon Kabbalan oppia ja asettaneet niin suuren arvonsen opetuksille. ’The Perfect Way’ on yksi syvimmin okkultistisista teoksista, joita on kirjoitettu vuosisatoihin.”

Lisäksi Greer kirjoittaa: ”Ja kun Golden Dawn loi oman tarot-korttipakan, jossa käytettiin Perseuksen ja Andromedan epätavallista kuvastoa Rakastavaiset-kortissa, se tuli suoraan Kingsfordin kirjassa *The Perfect Way – or the Finding of Christ* esitetyistä myytin mystisestä tulkinnasta.”

Seuraavaksi esitettäviä radikaalejakin ajatuksia pohjustan hieman taustoilla: Kingsfordin kirja ”The Perfect Way – Or, the Finding of Christ” siis ilmestyi ennen Salaista Oppia, ja on selkeästi itsenäisen okkulttisen tutkijan tuotos. Mestari KH kirjoittaa kuin sivumennen mainiten, että Kingsfordissa on ”viidennen kierroksen kulkija”. Pekka Ervast arvioi kirjan positiivisesti kuten myös HPB [CW IV:296].

Kreivitär Wachtmeister kuvaa Anna Kingsfordin vierailua hänen ja HPB:n luona:

Molemmat naiset olivat tavallisesti työllistettyinä omien töidensä parissa päivällä, mutta iltaisin seurasi ihastuttavia keskusteluja, ja minusta oli mielenkiintoista kuulla eri kohtia Salaisesta Opista okkultismin itäisestä ja läntisestä näkökulmasta.

Näiden kahden lahjakkaan naisen voimakas äly osallistui eloisiin keskusteluihin, joiden lähtökohtana oli ilmeisesti kaksi vastakkaista napaa. Vähitellen heidän keskustelunsa säikeet tuntuivat lähestyvän toisiaan, kunnes lopulta ne sulautuivat yhteen. Uudet aiheet nousivat jälleen esiin, ja niitä käsiteltiin samalla mestarillisella tavalla.

Mary K. Greer on onnistuneesti ratkaisu Kybalion-kirjaan liittyvän merkittävän asian. Hermeettisen kirjallisuuden klassikko on tunnettu kautta maailman, mutta sen kirjoittajasta ei ole varmuutta. W.W. Atkinson on valistuneimpia veikkauksia kirjan kirjoittajasta. Mutta mistä hän sitten sai sen inspiraation ja opetuksen? Mary K. Greer kirjoittaa tästä:

*Kukaan ei näytä tietävän ”Seitsemän hermeettisen periaatteen” alkuperää (useimmat olettavat sen olleen Atkinsonin), mutta olen löytänyt tärkeän lähteen (ehkä tärkeimmän lähteen) Anna Kingsfordin ja Edward Maitlandin tekemän hermeettisten kirjoitusten käännöksen *The Virgin of the World of Hermes Mercurius Trismegistus* (1885) johdannosta, jonka Atkinson olisi tuntenut hyvin.*

Miten Atkinson sitten esitti lähes identtiset periaatteet kirjassa Kybalion? Teoria on tämä: Atkinsonilla oli Golden Dawnin jäsenenä luonnollisesti pääsy käsiksi sen sisäisiin opetuksiin. Jos Anna Kingsfordilla on ollut aiemmin tiedettyä merkittävämpi rooli Golden Dawnin ja länsimaisen esoterian historiassa, niin hänen esoteerisia opetuksiaan on aivan mahdollisesti tallennettu järjestön sisäisiin opetuksiin. Sillä olisi melkein käsittämätön ajatus, ettei näin merkittävällä henkisellä opettajalla kuin Anna Kingsford olisi ollut oppilaita – ja oppilaille esoteerisia, eli julkisuudelta salattuja opetuksia.

Tämän kaiken kruunaa mitä merkkillisin yhteensattuma, joka itsenäisenä seikkana voisi jäädä vähälle huomiolle, mutta kaiken tämän muun tiedon yhteydessä se herättää etsijän ajattelemaan.

The Hermetic Order of the Golden Dawn oli maaginen järjestö, jonka toiminta perustui eri asteille ja rituaaleille. Rituaalien alkuperä ja sitä kautta järjestön henkinen alkuperä on hämärän peitossa. W. Westcott kertoo saaneensa rituaalit, joiden perustukselle järjestö rakentui, saksalaiselta naiselta, hermeettisen perinteen, ruusuristiläisen perinteen edustajalta Anna Sprengeliltä. Tästä Anna Sprengelistä ei ole muuta tietoa saatavilla kuin mitä Westcott on kertonut.

Lähteitä

Pert, Alan (2006). *Red Cactus – The Life of Anna Kingsford*.

Blavatsky, H. P. (1888). The Late Mrs. Anna Kingsford M.D., Obituary. *Lucifer*, vol 2 no 7, March 1888; Collected Writings vol. IX.

Greer, Mary K. (2009). *Source of The Kybalion in Anna Kingsford's Hermetic System*. Saatavilla internetistä osoitteessa <https://marykgreer.com/2009/10/08/source-of-the-kybalion-in-anna-kingsford%E2%80%99s-hermetic-system/>

Golden Dawnin maagisessa perinteessä sen jäsenet valitsevat initiaatioissaan henkilökohtaisen, heille tärkeän maagisen tunnuslauseen. Usein se oli latinaa, mutta Mathersin oli gaelin kielellä. Esimerkiksi W. Westcottin tunnuslause oli ”*Sapere Aude*”, eli ”*Uskalla tietää*”, ja Mathersin ”*S Rioghail Mo Dhream*”, eli ”*Kuninkaalinen on rotuni*”. Westcottin tiedon mukaan Anna Sprengelin tunnuslause oli ”*Sapiens Dominabitur Astris*”, eli ”*Viisas hallitsee tähtiä*”.

Erään Golden Dawnin nykyisen jäsenen mukaan Anna Kingsfordilta on löytynyt muistikirja, jonka sisältä löytyy sama lause: ”*Sapiens Dominabitur Astris*”.

Onko Anna Kingsford Anna Sprengel? Saiko Westcott yhteistyökumppaniltaan Anna Kingsfordilta rituaalit tai opetukset, joiden pohjalle järjestön toiminta perustuu? Onko Anna Kingsford Golden Dawnin äiti? Mitä muuta hän on?

Kokonaisuus on enemmän kuin osiensa summa.

Toivon, että olen voinut antaa edes vähän valoa tälle sielulle, ja että hänen kunniansa olisi palannut edes jossakin määrin.

Valon voittokulku

Mauri Lehtovirta

Tarkoitukseni on tarkastella valoa sekä sitä, miten se ilmenee luonnossa ja ihmisessä lähinnä ekofilosofian ja esoteerisen kristinuskon näkökulmasta tukeutuen Pekka Ervas-tin teosofis-ruusuristiläiseen ajattelutraditioon sekä joihinkin muihin tätä teemaa sivuaviin ajatuksiin ja näkökulmiin.

Siteeraan tähän alkuun Raamattua, jossa Vanhan testamentin ensimmäisellä sivulla, ensimmäisessä Mooseksen kirjassa puhutaan heti valosta: ”Alussa Jumala loi taivaan ja maan. Maa oli autio ja tyhjä. Pimeys peitti syvyydet ja Jumalan henki liikkui vetten yllä. Jumala sanoi: ”Tulkoon valo!” Muistamme vanhan Raamatun käännöksen version: ”Tulkoon valkeus. Jumala näki, että valo oli hyvä. Jumala erotti valon pimeydestä.” Kun tässä vanhassa aika huikeassa sanoituksessa maailman synnystä puhutaan taivaasta ja maasta, on varmasti kaikkina aikoina ajateltu, että maa tarkoittaa maapalloa ja taivas sitä taivasta, minkä näemme yllämme ja valo sitä valoa, joka maatamme valaisee tässä aurinkokunnassa: kysymys on siis auringosta, sen valosta.

Maapallon vanhoissa kulttuureissa, uskomuksissa ja uskonnoissa tiedetään palvotun aurinkoa valon lähteenä, Jumalan kaltaisena elämän antajana. Jos

ajattelemme auringon ulkoisiakin ominaisuuksia, sen valoa ja lämpöä, on tietysti helppo ymmärtää, että aurinko on voinut esiintyä näkyvänä Jumalana.

Monet meistä muistavat myös Jeesuksen sanoneen, että aurinko on se, jonka Jumala antaa paistaa niin pahoille kuin hyville, niin väärille kuin vanhurskaillekin. Tämä Jeesuksen ajatushan tuntuu viittaavan suoraan myös Jumalan rakkauteen. Toisin kuin meidän maallinen rakkautemme, joka usein etsii ja valitsee jonkin tietyn kohteen, jumalainen rakkaus suuntautuu kaikkialle, kohdistuu kaikkeen elävään – ehdoitta, täysin ilman valikointia niin kuin auringon valo.

Myös Pekka Ervast paljastaa okkulttisen havaintonsa auringon suhteen. Hän sanoo: ”Aurinko on koko meidän planeettakuntamme henkinen keskus, valtava älyn ja rakkauden liittokunta, jonka säteilyä, jonka valoa ilman kaikki elämä täältä, myös maapalloltamme kuolee.” Tällaisia valtavia visioita liittyy valoon ympärillämme luonnossa ja tämän valon lähteeseen aurinkoon.

Valon viisaus

Auringon ja valon merkitystä ihmiselle ja elämälle on varmasti tutkittu ja analysoitu kaikkina aikoina. Tässä asiassa saimme pienellä joukolla mielenkiintoisen

analyysin, kun puolalais-amerikkalainen ekofilosofian professori Henryk Skolimowski (1930–2018) vieraili Suomessa Vihdin Vähäkylässä seminaarissamme ja kertoi tulevasta kirjastaan *Let There Be Light* (2010). Tuon teemapäivän otsikko oli Wisdom of Light eli *Valon viisaus*.

Skolimowskin näkymän, jota hän nimitti valon voittokuluksi, voisi tiivistää kolmen sanan teesiin: Kaikki on valoa. Hän tarkastelee valoa koko luonnon ja ihmisen kehityksen, evoluution keskeisenä toimijana, agenttina. Jos syvennymme hetkeksi hänen tarkastelukulmaansa, näemme, kuinka valo itse asiassa saa maapallolla aikaan myös kaiken ravinnon. Meidän jokapäiväisen leipämme ydin ja keskeinen aikaansaaja on valo. Valotan tässä seuraavassa tiiviisti tätä Skolimowskin ajattelumallia. Hän puhuu evoluution kuluessa vuosimiljoonien aikana tapahtuneista synteeseistä, joissa valo on ollut ja edelleen on aina keskeinen tekijä.

Me kaikki tunnemme kouluajoilta käsitteen *fotosynteesi* eli yhteyttäminen. Se on se orgaaninen toiminta, jonka avulla koko maapallon vihreä kasvikunta luo ja uusintaa itseään. Fotosynteesissä se kasvattaa ja tuottaa ympäri maapalloa jatkuvasti uutta ravintoa. Tämä ensimmäinen synteesi on valtava askel valon näkyvässä voittokulussa, jossa valo muuntautuu eläviksi viherkasveiksi, ruohoksi, puiksi, viljaksi jne. Kaikki maapallon kasvikunnan ”korkeammat” eliöt, eläinkunta ja koko ihmiskunta, kaikki saavat ravintonsa näistä viherkasveista. Me jokainen siis itse asiassa syömme tiivistynyttä valoa.

Seuraava valon aikaansaaman kehityksen suuri aalto on Skolimowskin

teoriassa ilmiö, jota hän nimittää *logosynteesiksi*. Se tapahtuu meissä ihmisissä, jotka ravintonamme nautimme tätä valoa viherkasveja syömällä tai vielä muuntuneemmassa muodossa syömällä lihaa. Tässä tapauksessa kyseessä on silloin valoravintoketjun alkupäästä jo pidemmälle edennyt, ei niin suora tapa nauttia valoa.

Logosynteesissä tämä sama valoeenergia muuntautuu ihmisen kehittyessä hänen sisällään vähitellen, vuosimiljoonien kuluessa ajatusenergiaksi. Termi logosynteesi lähtee siis kreikan sanasta ”logos”. Valo on tällä tavoin saanut aikaan evoluution kuluessa logosynteesissä prosessin ja ilmiön – ihmisen tajunnallisen tietoisuuden, johon ja jossa koko universumi voi heijastua ja pohdiskella itseänsä. Mehän puhumme ihan arkieleessäkin järjen valosta, tiedosta ja viisaudesta. Jos ajattelemme esimerkiksi ihmisen silmää ja sen liittymistä ihmistietoisuuden kokonaisuuteen, voidaan sanoa, että valo on ollut aikaansaamassa evoluution kuluessa olennon, ihmisen, jossa ja jonka kautta maailmankaikkeus voi heijastaa itseään, tarkastella itseään. Meidän silmiemme kautta universumi voi tulla nähdyksi ja jopa ymmärretyksi.

Valon voittokulun seuraava suuri harppaus Skolimowskin ajattelussa on vaihe, jota hän nimittää teosynteesiksi. Nimitys tulee alkuaan kreikan sanasta Theo, Jumala. Teosynteesissä valo on saanut ihmisen tajunnassa, ihmisen tietoisuudessa aikaan niin hienoviritteisen apparaatin, että se kykenee luomaan myös jonkinlaisen kuvan Jumalasta, korkeimmasta valosta. Ihminen, joka on lähtenyt tekemään valotyötä – siis joogi, pyhimys, henkisen tien kulkija – on

lähtenyt kulkemaan valoa kohti ja antaa valon työskennellä itsessään niin, että on päässyt jopa yhtymään universaaliin valon keskukseen eli valaistumaan. Hän on tullut oivaltamaan sen suuren ykseyden mahdollisuuden, joka tätä kautta meissä kaikissa on kehittyvänä, kasvavana ja vaikuttavana. Valo on näin ihmisen henkisen kasvun prosessissa keskeinen tekijä. Me olemme valon lapsia kaikki, sanoo Henryk Skolimowski. Teosofian näkökulmasta tämä Skolimowskin edellä kuvattu teoreettinen tiivistelmä valon voittokulusta on upea kiteytys, mielenkiintoinen, tiivis näkökulma ihmiskehitykseen.

Henkinen leipä ja hengen valo

Varmaan monikaan Isä meidän -rukouksen rukoilijoista ei ole vielä tietoinen siitä, että anoessaan jokapäiväistä leipää rukoilija voi myös tietämättään olla pyytämässä itselleen henkistä ravintoa, hengen valoa. Pekka Ervastian mielenkiintoinen havaintohan on, että ensimmäinen latinankielinen raamatunkäännös ns. versio Vulgata puhuu tässä rukouksen kohdassa yliaineellisesta eli henkisestä leivästä (lat. panem nostrum supersubstantialem). Tämä rukouksen kohta viittaa paitsi leivän ja myös kaiken muunkin ravinnon henkiseen substansiin, henkiseen koostumukseen. Se taas viittaa symbolisesti siihen valoon, josta Skolimowskikin puhuu, kun hän puhuu valon synnyttämästä ravinnosta valon voittokulun yhteydessä.

Alamme ymmärtää, että on jo aika ajatella jokapäiväistä leipää hengen ravintona, joka pitää meidät ei vain hengissä, vaan hengessä, yhteydessä Henkeen.

Vastaamme tulevat myös Jeesuksen sanat: ”Älkää siis miettikö, mitä söisitte ja joisitte, vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa, niin kaikki muukin teille annetaan.” Tai toisaalla: ”Ihminen ei elä pelkästään leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta”.

Pekka Ervast viittaa samansisältöiseen asiaan Raamatun kertomuksessa, jossa viiden leivän ja kahden kalan avulla ruokitaan suuri, mahdollista odotettua messiasta kuulemaan tullut ihmisjoukko. Myös opetuslapset osallistuvat ruuan jakamistehtävään. Olen ymmärtänyt Ervastian tulkitsevan tätä tilannetta niin, että kuulijajoukko on saanut Jeesuksen jakamasta viisauden ja rakkauden sanomasta niin paljon hengen ravintoa, ”valoravintoa” sieluilleen että varsinasta suuhun pantavaa ei niin paljon enää kaivata ja sitä jää vielä jäljellekin viiden leivän ja kahden kalan jälkeen. Sen lisäksi kuulijat ovat tuossa tilanteessa myös ymmärtäneet – ehkä Jeesuksen puheestakin – antamisen ja jakamisen tärkeyden. Opetuslapset näyttävät esimerkkiä ja kuulijatkin alkavat sitä noudattaa jakaen omia eväitään. Omastaan antaminen muiden hyväksi, jakaminen, on rakkautta käytännössä, sitä rakkautta, jolla jopa maailman nälkäongelma lopulta voitetaan. Rakkaushan ei tunnetusti lopu jakamalla.

Tämä sama ilmiö yliaineellisen leivän suhteen vahvistuu aivan toiseen ja paljon dramaattisempaan mittaluokkaan viimeisellä ehtoollisella. Sen alussa tapahtuu valtava nöyryyden, kunnioituksen ja rakkauden akti. Se on ehtoollisen alkurituaali, jossa Jeesus pesee opetuslastensa jalat. Hän näkee kuolemaansa edeltävänä iltana tehtävänsä olevan

täyttymässä. Hän on jo aikaisemmin sanonut opetuslapsilleen: ”Te olette maailman valo”. Maailman valo Jeesuksen puheessa ei ole vain kylmää järkeä, vaan rakkauden, viisauden ja totuuden valoa. Kaiken kaikkiaan Jeesuksen puhe opetuslapsista maailman valona avaa heille ja kaikille Jeesuksen todellisille seuraajille tärkeän kehitystehtävän, mutta myös tärkeän vastuun, mikä ennakoii kaikille tuota valoa kantaville ja jakaville lisäksi valtavia henkisiä visioita. Tähänkin Raamatun kohtaan voi tuoda mietittäväksi lauseen: ”Valo loistaa pimeydessä, mutta pimeys ei sitä käsitä.”

Ehtoollisella nautitaan leipää, joka symboloi Jeesuksen ruumista. Sitä, joka ylösnousemuksessa kirkastuu ja muuttuu eräänlaiseksi valoruumiiksi. Kyseessä on mysteeri, jossa aine, materia kirkastuu, kun henki on voittanut aineen, aineesta tulee henkeä. Materia kirkastuu valoksi. Jeesuksen lihallinen ruumis muuttuu hengen ikuiseksi käyttövälineeksi. Kun Jeesus viimeisenä iltana lausuu ehtoollisen asetussanat, eivät opetuslapset niitä silloin ehkä vielä ymmärrä.

Kun Jeesus näin asettaa ehtoollisen muistoateriaksi ja sanoo: ”Tehkää tämä minun muistokseni”, hän ennakoii jo tulevaa ja yli meidänkin aikojemme ulottuvaa tulevaisuutta. Tietäjät ovat nimittäin sanoneet, että kun Jeesuksen veripisarat Golgatalla sitten putosivat ja koskettivat maapalloa, Jeesus Kristuksen aura laajeni ympäröimään koko maapallon niin, että hänen auransa ympäröi ja läpäisee kaiken elollisen täällä. Jeesus Kristuksen jälkeen sanotaan myös, että aina nauttiessamme ravintoa, jonka maapallo tuottaa, me symbolisesti nautimme Jeesus Kristuksen ruumista ja verta. Olen

ajatellut, että jos muistamme tämän ja avaamme itseämme tälle ajatukselle, voi jokainen ateriamme olla tällainen yliaineellista ravintoa sisältävä muistoateria. Pelkkä tämän ajatuksen sisäistäminen voi olla jo ruokarukous. Minua on myös aina elähdyttänyt Steiner-päiväkodeissa pienten lukema ruokarukous: ”Jyvästä leipä, valosta jyvä. Valo auringon talosta hyvä”.

Kristus meissä

Tämä mielenkiintoinen käsite, epiteetti, arvonimi Kristus, Jumalan ihannekuva täydellisestä ihmisestä, josta Madame Blavatsky käyttää termiä Kristusprinsiippi on teosofiassa ikään kuin jakautunut kahteen termiin, jotka ovat Kosminen Kristus ja mystinen Kristus. Kosminen Kristus on tämä edellä kuvaamani Jumalan ihannekuva ja mystinen Kristus on se jumalainen potentiaali sisäinen valo, sisäinen Kristustietoisuus, joka on kaikissa ihmisolennoissa piilevänä ja on meidänkin sisimmässämme. Jeesus puhuu tästä Luukkaan evankeliumissa ja sanoo seuraajilleen: ”Jumalan valtakunta on sisäisesti teissä”. Koko tämä universumi on Jumalan valtakuntaa. Hänessä me olemme, liikumme ja elämme. Mutta kun Jumalan valtakuntaa, tätä valoa ja valaistumista pitäisi tavoitella, antaa Jeesus ohjeen, mistä sitä pitää ruveta etsimään. Jumalan valtakunta ei ole täällä tai tuolla. Jumalan valtakunta on sisäisesti ihmisessä.

Kristus meissä, Christus in nobis, mystinen Kristus, Jumalan valtakunta meidän sisällämme – se valo on se totuuden etsijäin tavoite, jota kohti kaikissa maailman henkisissä kehitysjärjestelmissä

lopulta kuljetaan; olkoon puhe mistä uskonnosta ja lahkosta tahansa. Termejä ja käsitteitä on kehitetty todella runsaasti. Niihin me kompastelemme, niistä me riitelemme, jopa sodimme. Teosofia sanoo: Jumala on yksi, mutta Jumalan luokse johtaa monta tietä. Kun teosofiassa on tutkittu ja tutkitaan merkittävimpien uskontojen perusteita ja henkisiä kehityskulkuja, on alettu ymmärtää, että kaikki tuota valoa kohti vakavasti suuntautuvat kehitystiet vaativat ihmiseltä eettistä harjoittamista, eettistä kehittymistä. Jeesus sanoo tästä asiasta: ”Pitäkää minun käskyni”. Ruusu-Ristissä me erityisesti tutkimme kristinuskon eettisiä ohjeita. Me puhumme puhdistuksen tiestä.

Kun totuutta etsimään ja tutkimaan lähtenyt ihminen pyytää itselleen valoa ja kun pyyntöön vastataan ja valoa alkaa tulla, alkaa tapahtua muutakin. Tulee esiin se, mistä suomalainen arvoitus sanoo: Mikä on se, joka ei lähde vuollen eikä nuollen eikä luudalla lakaisten? Se on varjo. Ehkä tässä kohdin voi ottaa esiin joitain keskeisiä asioita tästä varjosta tai niistä valon esteistä, jotka silloin tulevat ilmi silloin, kun totuuden etsijä on valoa itselleen pyytänyt.

On tavallista, että me olemme tavoitelleet ja jääneet kiinni elämässämme erilaisiin lyhytaikaista mielihyvää ja nautintoa tuottaviin ärsykkeisiin. Useilla meillä on yhä uudelleen, vuodesta toiseen taipumus ripustautua johonkin tiettyyn mielihyväkoukkuun. Koukut ovat nautinto- ja himoalueen mielihyväriippuvuuksia. Sellaisia kuin juomis-, syömis- ja pelihimo, huumeet, seksuaalinen riippuvuus tai hienompiaineisemat kiusaukset kuten ahneus, vallan- ja kunnianhimo jne.

Jos puhdistuksen tien kulkija ei kuitenkaan luovuta, vaan jaksaa jatkaa sisukkaasti ongelmista ja lankeamisista huolimatta, hän alkaa vähitellen huomata, kuinka häntä koetellaan mielihyvähoukutuksilla ja kiusauksilla, opetetaan vaikeuksilla ja kärsimyksillä sekä tuetaan ja vahvistetaan johdatuksella. Samalla, kun hän vähitellen huomaa muutoksen alkavan tapahtua sisäisessä itsessään, hän alkaa myös huomata, miten muutoksia tuntuu tapahtuvan ja myös tapahtuu hänen ulkoisessa elämässään. Tämä kokemus on hyvin mielenkiintoinen.

Sisäinen valo meissä, joka yleensä sijoitetaan sydäntsakran kohdalle, on hienoaineista energiaa. Sen ominaisuus on jumalallista rakkautta. Jos taas puhutaan järjen valosta, tarkoitetaan yleensä viisautta. Näin valo, viisaus ja rakkaus tuntuvat käsitteinä liittyvän toisiinsa. Kun me totuuden etsijöinä sisäistä valoamme tavoittelemme, huomaamme todella ennen pitkää, että nämä esteet totuuden, rakkauden ja viisauden tiellä ovat meissä itsessämme. Ne energiat, joiden kanssa me elämme ja joita me ylläpidämme, ne ajatus- ja mielikuvat, joita pidämme yllä, ovat usein vielä niin raskaita ja epäpuhtaita, että nämä tavoittelemamme valon ja rakkauden äärimmäisen hienoaineiset energiat eivät ikään kuin pysty asettumaan meihin. Tai ne eivät jaksaa pysyä meissä. Tämä prosessi, valon ja varjon kamppailu meissä ikään kuin ankkuroi meidät tähän elämään. Ruusuristiläisellä äidilläni oli tapana sanoa:

”Enkelit lentävät, koska ne osaavat ottaa itsensä niin kevyesti.”

Kristus meissä, se Jumalan kuva ja se valo meissä on vapahtaja, vapauttaja, logos ja lopulta se on myös lunastajamme. Tämä ajatus viittaa Jeesuksen maallisen elämän esimerkkiin ja opetukseen. Rakkauden mestari tuli elämällään ja opetuksellaan antamaan meille ohjeet, joilla näistä ras-kaista meitä alaspäin vetävistä energioista vapaudutaan.

Jumalainen valo ja tajunnan laajeneminen

Eriasteisia valaistumiskertomuksia ja kokemuksia on siksi niin monia, koska kokemukset ovat kaikki yksilöllisiä. Vaikka niissä on samoja elementtejä, ne kumpuavat jokaisen ihmisen yksilöllisestä historiasta. Kaikille niille on ominaista se, että suuren valon ja voiman, rakkauden ja ykseyden kokemukset ovat askelmia ihmisen todelliseen kukoistukseen. Tajunnan laajeneminen on sen kokeneiden ihmisten mukaan ihaninta, tärkeintä ja merkittävintä, mitä ihmisen elämässä voi tapahtua – riippumatta pääosin edes sen kokemuksen henkilökohtaisesta sisällöstä. Totuuden verhon raottuminen, koko ihmisen tietoisuuden kirkastuminen on aina elämää mullistava kokemus. Täytyy muistaa, että kyseessä on tapahtuma, josta käytetään nimitystä uudestisyntyminen. Kun kosminen todellisuus puhuttelee ihmistä, Jumala puhuttelee silloin ihmistä, eikä se ole verrattavissa mihinkään arkipäiväiseen. Se on täysin poikkeuksellista. Se jos mikä on äärimäinen, extreme-kokemus.

Tärkeää on nähdä, että jumalainen valo ja viisaus, joka tämänkaltaisissa kokemuksissa vastaanotetaan, laskeutuu aina vain siihen tajunnantilaan, siihen

ymmärryksen kokonaisuuteen, mikä sen kokevan ihmisen tietoisuudessa vallitsee. Ihmisen tajunta ei voi ottaa vastaan enempää valoa ja viisautta, kuin mitä hänen tietoisuutensa tuossa tilanteessa kykenee ymmärtämään, vaikka siltä saataisi tuntuakin.

Jumalallinen viisaus ja valo valtaa silloin ihmisen tajunnan kaikella voimallaan ja kaikella loistollaan, kuvillaan ja rajattomilla mahdollisuuksillaan ja näyttää tälle, mikä ihmisen elämässä on tärkeää. Se on se totuuden kirkas valo ja ilo, joka ihmisen herättää pimeydestä ja unesta ja paljastaa jotain maailmankaikkeuden todellisesta luonteesta.

Löysin 94-vuotiaan ruusuristiläisen äitini muistokirjasta sisareni kirjoittaman ajatuskristallin, jonka tekijää en tunne, mutta johon on hyvä päättää tämä esitys:

Kun meissä oleva korkein valo innoittaa älyämme, meissä on neroutta.

Kun se kannustaa tahtoamme, meissä on sankaruutta.

Kun se virtaa sydämeemme, meissä on rakkautta.

Kun se muuttaa olemuksemme, ihmisen pojasta tulee Jumalan poika.

Rakkaus

Doris Ignatiew

Olemme kaikki oppilaita etsimässä totuutta ja haluamme edetä henkisesti polullamme. Siihen on monta tietä, monta oppikuntaa ja opettajaa.

Helena Petrovna Blavatsky on kirjoittanut pienen kirjan *Hiljaisuuden ääni*, joka perustuu *Kultaisten ohjeiden* kirjaan, jota hän opiskeli ollessaan intialaisten mestarien opissa Ladakhissa ja Tiibetissä 1869–1870. Hiljaisuuden ääni on omistettu harvoille ja opetukset ovat niitä oppilaita varten, jotka eivät tunne alempien IDDHIEEN vaaroja. Palinkielinen IDDHIE tai sanskritinkielinen SIDDHI tarkoittaa psyykkisiä kykyjä, ihmisen poikkeavia voimia. Näitä voimia on kahdenlaisia, eli

1. Alemmat, karkeat, psyykkiset ja mentaaliset voimat
2. Toiseen ryhmään kuuluvat ne voimat, jotka vaativat henkisten voimien korkeinta harjoitusta.

Blavatsky sanoo: *“Tämä maailma, oi tietämätön oppilas, on vain synkkä sisäänkäynti hämäryyteen, joka on ennen todellisen valon laaksoa – sen valon, jota mikään tuuli ei voi sammuttaa ja joka palaa ilman sydäntä tai polttoainetta.”*

Jotta pääsisimme todellisen valon laaksoon, kuljemme kolmen salin läpi:

1. TIETÄMÄTTÖMYYS, on Sali, jossa näemme valon, jossa elämme ja kuolemme
2. OPPIMISEN SALI, jossa sielumme löytää elämän kukkia, mutta jokaisen kukan alta löytyy kerälle kiertynyt käärme. Se on suuren harhan maailma.
3. VIISAUS, on Sali, jonka takana aukeavat kaikkietäisyyden ehtymättömän lähteen rannattomat vedet. Tämä on täydellisen henki sen tietoisuuden alue, jonka tuolla puolen ei ole enää mitään vaaroja sen saavuttaneelle.

Voimme varmaan todeta, että opiskelun tässä vaiheessa olemme suuren harhan maailmassa ja monet vaarat uhkaavat meitä.

Opiskelemme monista eri lähteistä, kuulumme eri järjestöihin, kuuntelemme alustuksia ja luentoja, keskustelemme toisten opiskelijoiden kanssa, meditoimme ja kehitämme itseämme tullaksemme paremmiksi ihmisiksi, löytääksemme totuuden ytimen ja salaisen jumalviisauden.

Miksi sitten kirjoitukseni otsikkona on RAKKAUS? Mitä on rakkaus ja miten se liittyy henkisellä polulla etenemiseen? Kerron lyhyesti, mitä Alice Bailey on kirjoittanut tiibetiläisen mestari D.K:n sanoin kirjassa Tutkimus Valkoisesta Magiasta tai Oppilaan Tie.

Luku käsittelee oppilaan keskustusten herättämistä ja kerron tässä vain lyhyesti neljästä ensimmäisestä kohdasta, jotka ovat

1. Luonteenkasvatus
2. Oikea motiivi
3. Palvelu
4. Mietiskely

1. Luonteenkasvatus on työtä korkeamman värähtelyn asettamiseksi halitsemiin alemmaa värähtelyä, joka on välttämätön edellytys oppilaan polulla.

2. Oikean motiivin kehittäminen on alati jatkuvaa pyrkimystä, joka johtaa ensin opettajan asettaman tason saavuttamisen kautta yhden Korkeamman Veljen palvontaan ja sitä kautta puhkeaa vähitellen RAKKAUS koko ihmiskunnan veljeyteen.

3. Palvelu. Oikean motiivin tutkiminen ja harjoittaminen johtaa luonnostaan oikeaan palveluun. Palvelusta yksilölle osoitettuna rakkautena, palvelusta perheelle tai kansakunnalle kasvaa esiin Hierarkian jäsenen, Mestarin ryhmän ja ihmiskunnan palvelu.

4. Nämä kolme edellä mainittua ovat edellytys mietiskelylle. Mietiskely on vaarallista ja hyödytöntä ihmiselle, joka ryhtyy siihen ilman hyvän luonteen ja puhtaiden elämäntapojen perustaa. Mietiskelystä tulee silloin vain väline energioille, jotka kiihdyttävät elämän ei-toivottuja puolia, aivan niin kuin täynnä

rikkaruohoja olevan puutarhan lannoitus tuottaa ällistyttävän määrän lisää rikkaruohoja, jolloin heikot ja pienet kukat tukahtuvat.

Mietiskely on vaarallista värien motiivien vallitessa, sellaisten kuin persoonallisen kasvun ja henkisten kykyjen halu, sillä ne tuovat näissä olosuhteissa tullessaan vain varjojen syvenemistä harhojen laaksossa. Tällöin itsekkään halun laaksossa väijyvä ylpeyden käärme kasvaa täyteen mittaansa.

Mietiskely on vaarallista, kun rakkaus ja halu palveluun puuttuu. Palvelu on rinnakkainen ilmaisu ryhmän hyväksi käytetystä voimasta. Mikäli halu palveluun puuttuu, energia virtaa ruumiiseen ja saattaa aiheuttaa aloittelijalle tuhoisia tiloja.

Eli RAKKAUS on edellytys sille, että voimme turvallisesti jatkaa matkaamme henkisellä polulla, jossa etenemme itse kukin omalla tavallamme.

Seuraava osio on itselleni kaikkein vaikein alustuksessani ja kertoo siitä, miten itse oivalsin, mitä rakkaus on.

Äitini oli viidestä lapsesta nuorin ja hän oli vajaan viiden kuukauden ikäinen vauva, kun hänen oma äitinsä kuoli. Varsin nopeasti perheeseen tuli äitipuoli ja äitini oli siinä uskossa, että tämä äitipuoli on hänen oma äitinsä. Äitipuoli kohteli omia lapsiaan hyvin, mutta syrji, moitti ja nöyryytti avioliiton mukana tulleita lapsia.

Aikanaan äitini perusti oman perheen. Hän oli ahkera, iloinen ja huolehtiva, mutta piti meitä lapsiaan omaisuutenaan ja oli kovin kiintynyt myös maalliseen omaisuuteen. Äitimme rakasti meitä omalla tavallaan, mutta hänen rakkautensa tuntui meistä lapsista kahlitsevalta.

Minulla oli tarve itsenäistyä mahdollisimman pian ylioppilaaksi tulon jälkeen 1974. Muutin Länsi-Berliiniin ja aloin opiskella lääketieteellisessä, josta valmistuin 1982. Muutin takaisin Suomeen 1984.

Olin oman työpaikkani lääkäreiden luottamusmies ja osallistuin luottamusmiesten koulutuspäiville. Tällaisessa tilaisuudessa tapasin erään hammaslääkäreiden luottamusmiehen, joka oli tavattoman kiinnostunut minusta. Hän oli komea, menestynyt, hyväkätöksinen ja hän imarteli minua monin tavoin. Hän lähetti minulle kirjeitä ja soitteli minulle päivittäin. Hän oli urheilullinen, taiteellinen, maalasi kauniita tauluja, osasi tehdä hyvää ruokaa, harrasti purjehdusta, sisusti ja pukeutui hyvällä maulla, teki itse huonekaluja ym. Eli hän oli monin tavoin ylivertainen ja kaunis Jumalan lapsi. Kuin Lucifer!

Jouduin hänen lumoihinsa, enkä päässyt hänestä enää eroon, vaikka yritin varmaan sata kertaa. Hän osasi manipuloida, valehdella ja muuttaa totuutta aina oman mielensä mukaan. Lopuksi hän alkoi vainota minua ja olisi varmaan jopa tappanutkin, niin että jos hän ei saa minua itselleen, ei kukaan muukaan saisi. Se, että hänellä oli yhteiskunnallisesti erittäin arvostettu asema, esti häntä varmaan toteuttamasta henkirikosta. Tätä piinaa jatkui noin viisi vuotta monin eri tavoin. Minä pelkäsin häntä, mutta annoin hänelle aina anteeksi ja toivoin asioiden muuttuvan paremmaksi.

Yritin hakea apua poliisilta, juristeilta, psykiatreilta ja ystäviltäni. Minulle tuli tunne, että kukaan ihminen ei kykene minua auttamaan. Ehdotettiin, että hakisin lähestymiskieltoa, jota pidin

erittäin huonona vaihtoehtona. Hän olisi siitä suuttunut ja asiat olisivat menneet vielä pahempaan suuntaan. Hän koki, että kyse oli rakkaudesta. Koska hän rakasti minua, hänen oli saatava minut omakseen. Huomasin, että hän ei tiennyt, mitä rakkaus on. Mutta en minäkään tiennyt silloin.

Kunnes sitten 18.06.2001 tajusin, mitä rakkaus on.

Olin yksin kotona, olin epätoivoinen, rukoilin, mietiskelin. Hain ja sain apua korkeammalta taholta ja pääsin tästä ihmisestä eroon rakkauden avulla. En enää vihannut tai pelännyt tätä ihmistä, vaan tunsin myötätuntoa ja rakkautta häntä kohtaan. Annoin kaiken anteeksi ja kykenin päästämään hänestä irti.

Hän on samanlainen Jumalan lapsi, kuin itsekin olen, mutta hän oli takertunut valheiden ja itsekkyyden verkkoon. Jos joku pelkäsi, se oli hän. Minulla ei ollut mitään pelättävää. Hän tulee jatkamaan kehitystään omalla polullaan. Rakastan häntä, mutta en halua olla missään tekemisissä hänen kanssaan. Rukoilin hänen puolestaan ja toivoin hänelle kaikkea hyvää.

Tällä tavalla minulle opetettiin, mitä rakkaus on ja kiitän tätä ihmistä, että hän on omalla tavallaan sen minulle opettanut.

Tiibetiläinen sanoo, että kun konkreettinen mieli on päässyt vallalle ja hallitsee koko persoonallisuutta, ei oppilas voi työskennellä yhdessä muiden olentojen ja eri kehitysasteiden kanssa, ennen kuin RAKKAUS korvaa konkreettisen mielen (vaikka hän teoriassa voisi ymmärtää niitä lakeja, jotka ohjaavat Logoksen suunnitelman ja muiden aurinko-olentojen kehitystä).

Mieli erottaa, RAKKAUS vetää puoleensa ja yhdistää. Rakkaus on epäitsekkästä, myötätuntoa ja hyvántahtoisuutta kaikkea elävää kohtaan.

Tiibetiläinen mestari kehottaa meitä antamaan hyvántahtoisuuden tulla elämämme avainsanaksi. Illalla, päivän tapahtumien uudelleentarkastelu tulisi suorittaa pelkästään tämän linjan mukaan. Tarkastelun voi jakaa kolmeen osaan ja huomioida

1. Hyvántahtoisuus ajatuksissa. Tämä johtaa etupäässä puheen hallintaan.
2. Hyvántahtoisuus tunnereaktioissa. Tämä voi johtaa siihen, että sinusta tulee sielun rakkauden aspektin kanava.
3. Hyvántahtoisuus teoissa. Tämä saa aikaan tasapainon, taitavan toiminnan ja luovan tahdon vapautumisen.

Ja lopuksi Paavalin sanat 1. kirjeessä korinttilaisille, 13 luku:

Suurin on rakkaus

Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä mutta minulta puuttuisi rakkaus, olisin vain kumiseva vaski tai helisevä symbaali. Vaikka minulla olisi profetoimisen lahja, vaikka tuntisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin siirtää vuoria, mutta minulta puuttuisi RAKKAUS, en olisi mitään.

Taikahuilun symboliikkaa

Antti Savinainen

Johdanto

Taikahuilu (saks. Die Zauberflöte) on Wolfgang Amadeus Mozartin säveltämä ja Emanuel Schikanederin kirjoittama kaksinäytöksinen ooppera. Teos kantaesitettiin Wienissä 1791 ja se on yksi kaikkien aikojen esitetyimmistä oopperoista. Oopperan tapahtumat sijoittuvat Yön kuningattaren hallitsemaan metsään ja Sarastron hallitsemaan Viisauden temppeliin. (1) Näin Taikahuilun Helsingissä keväällä 2023. Kansallisoopperan tulkinta Taikahuilusta oli joiltakin osin nykyaikaistettu, mikä mielestäni heikensi oopperan allegorista voimaa.

Tarina oli kuitenkin pääpiirteissään uskollinen käsikirjoitukselle.

Sekä Mozart että libreton kirjoittaja Schikaneder olivat vapaamuurareita. Vapaamuurarius sisältää muinaisten mysteerien opetuksia, vaikkakaan ei täydellisessä muodossa. Keskeistä on kuitenkin vihkimyksen tema. Taikahuilun symboliikka on rikasta, joten kaiken esittäminen yhdessä kirjoituksessa ei ole mahdollista, enkä sitä toisaalta osaisi tehdä. Esitykseni perustuu pääosin kirjoitukseen *Occult Symbolism in Magic Flute*. (2)

Päähenkilöt

Taikauihulun päähenkilö on prinssi Tamino, vihkimykseen pyrkijä. Koska hän on prinssi, hänen kohtalonaan on tulla isänsä jälkeen kuninkaaksi. Tamino on nuori totuudenetsijä, jonka täytyy oppia riittävästi Kuninkaallista tiedettä ja taidetta tullakseen viihtyksi. Pamina on Yön kuningattaren tytär, jota Tamino lähtee pelastamaan, koska hän uskoo Sarastron pitävän Paminaa vankinaan.

Tamino tapaa värikkään linnustajan Papagenon, joka on puoliksi ihminen ja puoliksi eläin (hän on höyhenten peitossa). Papageno on persoonallisuuden vertauskuva, jossa vaikuttaa yhtä aikaa eläin ja enkeli. Papageno edustaa siten Taminon alempaa minää, jonka feminiinistä puolta ilmentää puolestaan Papagena. Kullakin oopperan hahmolla on polariteettinsa: Sarastro ja Yön Kuningatar, Tamino ja Pamina, Papageno ja Papagena.

Papageno pyydystää lintuja Yön Kuningattarelle. Papageno kertoo tehtävästään näin:

*Lintujen pyydystäjänä tuntevat minut
niin vanhat kuin nuoret,
Tiedän, kuinka pyydykset asetetaan.
Ja osaan viheltää niin kuin saaliini!*

Linnut ovat symboloineet sielua jo muinaisista ajoista ja kristillisessä traditiossakin Pyhää henkeä symboloidaan kyyhkysellä. Papagenoa voidaan pitää Valtiattarensa tiedottomana lähettiläänä, Kuun edustajana, joka kerää sielut hänen puolestaan asettamalla ansoja. Näitä ansoja ovat mm. ahneus ja pelko. Elämässä on monia houkutuksia, jotka johtavat harhaan myös hyviä ihmisiä.

Syvällisten symbolien tulkinta on monikerroksista. Tamino ja Pamina voidaan tulkita yhdeksi ihmiseksi, jolloin Tamino edustaa näkyvää fyysistä ruumista ja Pamina eetteriruumista, joka miehellä on feminiininen. Pamina on toisaalta Yön Kuningattaren ja Sarastron lapsi. Hänessä yhdistyy siten Kuu ja Aurinko. Nämä voidaan tulkita niin, että Pamina edustaa puhdistunutta sielua, mutta myös korkeampaa minää, joka on materian vanki. Vanginvartija Monostatos pitää Sarastron linnan kellarissa Paminoa

vankinaan. Hän on manalan hallitsija ja edustaa ihmisen alemman minän huonoimpia puolia: himoa, julmuutta ja vihaa. Kuitenkin Monostatoskin palvelee lopulta Sarastroa eli korkeampaa viisautta.

Yön Kuningatar on Kuun symboli. Hän halveksii ja pelkää Sarastroa, Aurinkoa, jonka valoa hän voi vain heijastaa. Yön Kuningatar salaa todellisen luontonsa Taminolta, jotta tämä vapauttaisi Paminan ja palauttaisi hänet Yön Kuningattarelle.

Vihkimykseen pyrkijä saa apua kolmelta nuorukaiselta, jotka johdattavat Taminon ja Papagenon Viisauden temppelin vihkimyksen portille. Nuorukaiset edustavat sielun korkeimpia ominaisuuksia: epäitsekästä rakkautta, myötätuntoa ja itsehillintää.

Taminon herääminen

Oopperan alussa suuri käärme ajaa takaa Taminoa. Käärme symboloi ihmisen alempaa luontoa, jota Tamino yrittää paeta, mutta hän pyörtyy pelosta. Pakeneminen on tietenkin mahdotonta, koska alempi puoli on aina ihmisen mukana. Toisaalta käärmeen voi nähdä alempana kynnyksenvartijana, joka on pelottava, koska se näyttää ihmiselle hänen karmallisen taseensa ja kaikki heikkoutensa. Käärmeen kuolema ja vieläpä heti oopperan alussa näyttää olevan ristiriidassa okkulttisen tiedon kanssa. Vihityn ei nimittäin pidä tappaa alempaa luontoa itsessään, vaan se on puhdistettava ja voitettava hyvän palvelukseen.

Taminon tajuttomuuden aikana paikalle saapui kolme Kuun naista, jotka ovat Yön Kuningattaren palvelijoita. Heillä on hopeiset keihäät, joilla he tappavat käärmeen ja sen jälkeen odottavat Taminon heräämistä. Kukin heistä katsellessaan nukkuvaa Taminoa rakastuu häneen, mutta he ymmärtävät, että Tamino ei ole heitä varten, vaan hänellä on korkeampi tarkoitus. He palaavat vastahakoisesti valtiattarensa luo ennen kuin Tamino herää.

Tamino herää, huomaa kuolleen käärmeen ja kuulee Papagenon askeleet. Papageno uskottelee, että hän tappoi suuren käärmeen ja pelasti Taminon hengen. Näinhän

persoonallisuus meissä voi toimia ottaessaan kunnian itselleen, vaikka ei ole sitä ansainnutkaan. Kuun naiset palaavat paikalle ja saavat selville Papagenon valheen. Papageno saa valheidensa seurauksena kolmelta naiselta kolme rangaistusta: hän saa juodakseen vettä viinin sijaan, kiven leivän sijaan ja toivomiensa viikunoiden sijaan hän saa lukon suuhunsa niin, ettei hän kykene puhumaan.

Kuun naiset esittelevät Taminolle Yön Kuningattaren kauniin tyttären, Paminan muotokuvan. Tamino rakastuu välittömästi lumoavan kauniiseen Paminaan, kuten saduissa usein tapahtuu. Ja miksi ei rakastuisi? Pamina on Taminon parisielu, jota Tamino on tietämättään etsinyt elämästä toiseen. Tässä tapahtuu Taminon herääminen totuudenetsijäksi, joka haluaa ymmärtää elämää ja oman tehtävänsä siinä. Hänestä on tullut vihkimykseen pyrkijä.

Paminan etsintä

Yön Kuningatar ilmestyy Taminolle ja kertoo, että Sarastro on ryöstänyt Paminan. Yön Kuningatar lupaa, että jos Tamino vapauttaa Paminan, hän saa Paminan itselleen ainaseksi. Papageno puolestaan lupaa, ettei enää koskaan valehtele. Tamino saa taikahuilun, joka ”antaa hänelle suuren voiman muuntaa ihmiskunnan kärsimykset”. Taikahuilu on palinkinto hänen uskollisuudestaan ja rehellisyydestään. Se kuvaa voimia, jotka jokainen vihitty saa haltuunsa, kun hän on ensin todistanut olevansa niiden arvoinen. Nämä voimat on tarkoitettu vain ihmiskunnan epäitsekkyäseen palvelukseen.

Papageno alkaa pelätä tulevia vaaroja. Hän saa kuitenkin Kuun naisilta maagiset hopeakellot, jotka antavat turvaa matkalle. Tämän voi tulkita niin, että vaikka persoonallisuus ei vielä kykene soimaan korkeamman minän sävelen mukaan, se voi kuitenkin oppia soimaan kauniimmin ja jalommin kuin ennen.

Kuun naiset ohjeistavat Taminoa ja Papagenoa ja kertovat, että kolme nuorta, lempeää ja viisasta nuorukaista ilmestyy heille matkan aikana. Nuorukaiset toimivat heidän op-painaan ja etsijät voivat luottaa vain heidän ohjeisiinsa.

Etsijät saapuvat Sarastron linnaan. Papageno löytää tiensä muinaiseen egyptiläiseen kam-mioon, jossa Monostatos uhkaa Paminaa. Papageno saapuu paikalle ja Monostatos pakenee. Papageno kertoo Paminalle, että hänen äitinsä on lähettänyt prinssin pelas-tamaan hänet.

Viisauden temppelin portilla

Egyptiläisen temppelin edustalla on kolme ovea: keskimmäisen oven päällä lukee ”Viisauden temppeli”, vasemmalla ”Luonnon temppeli” ja oikealla ”Järjen temppeli”. Kolme nuorukaista johtaa Taminon temppelin porteille. Tamino kysyy nuorukaisilta, voiko hän pelastaa Paminan. ”Tätä emme voi sinulle kertoa”, he vastaavat, mutta antavat seuraavan ohjeen (3):

*Päämäärään johtaa meitä tämä tie
Ja sinun, nuorukainen tulee miehekkäästi
voittaa.*

Siis neuvojamme kuule nyt:

Ole luja, sovinnollinen ja vaitelias.

Tamino avaa rohkeasti oikeanpuoleisen portin, mutta ääni käskää häntä heti perään-tymään. Hän yrittää avata vasemmanpuo-leisen portin, mutta tulos on sama. Vasta, kun hän koputtaa keskimmäiselle portille, ovi avautuu ja vanha pappi kysyy häneltä: ”Mitä etsit?” Tamino vastaa: ”Mitä tahan-sa, joka kuuluu Rakkauteen ja Hyveeseen”. Symboliikka on selvä: oikein kolkuttavalle avataan, mutta itse emme voi vihkimyksen porttia avata, vaan se avataan meille, kun olemme siihen valmiit.

Tamino saa kuulla vanhalta papilta, että Sarastro ei ole paha tyranni, vaan Viisauden Temppelin hierofantti ja Auringon ylipappi. Hän saa myös kuulla, että Yön Kuningatar ei ole miltä hän näyttää ja että Pamina elää. Prinssi on riemuissaan ja soittaa taikahuiluaan, johon Papageno vastaa soittamalla pan-huilua. Persoonallisuus vastaa näin korkeamman minän kutsuun.

Mestari saapuu

Papageno tapaa Taminon Viisauden temp-pelin pääportilla. Portti avautuu ja sen ta-kaa näkyy Sarastro vaunuissa, jota vetävät

kuusi leijonaa. Tamino ja Papageno astuvat temppeliin aloittaakseen vihkimyskokeensa. Sarastro ilmoittaa, että ennen vihkimystä pyrkijöiden täytyy puhdistua. Tämä tarkoittaa puhdistumista väärästä ajattelusta ja asenteista. Sarastro pyytää, että Isis ja Osiris antaisivat viisauttaan Taminolle ja ohjaisi hänen askeliaan vihkimyksessä. Tässä on huomattava, että vihkimykseen pyrkijöitä ei ole kaksi, vaan yksi eli korkeampi minä (Tamino) ja alempi minä (Papageno) yhdessä.

Ensimmäinen koe

Yö on saapunut temppeliin. Kaksi pappia saapuu paikalle ja poistaa peitteen vihkimyskokeilaiden silmiltä. Alemman minän tietämättömyys oli peite silmillä, joka esti korkeamman valon näkemisen. Papageno tunnustaa pelkonsa, mutta Tamino moittii häntä rohkeuden puutteesta. Kaksi pappia koettelee Taminon päättäväisyyttä pelastaa Pamina. Tamino onnistuu vastaamaan kysymyksiin oikein ja Papagenokin rohkaistuu, kun kuulee, että hän saa itselleen vaimon. He saavat ohjeen pysyä vaiti, vaikka mitä tapahtuisi. Paikalle saapuukin kolme Kuun naista, jotka yrittävät kaikin keinoin saada pyrkijöitä puhumaan. Tamino pysyy lujana, mutta Papageno ei voi hillitä itseään. Jokainen, joka on harjoittanut meditaatiota tietää, kuinka vaikeaa on saada sisäinen dialogi vaikenemaan. Lopulta Kuun naiset joutuvat tunnustamaan tappionsa Taminon suhteen ja poistuvat paikalta salamien ja ukkosen jyrynän saattelemina. Papit saapuvat paikalle ja onnittelevat Taminoa ensimmäisen kokeen suorittamisesta. Jokaisen pyrkijän on opittava itsehillintää.

Välinäytös: Paminan uskoa koetellaan

Pamina nukkuu puutarhassa ja Monostatos katselee häntä. Yön Kuningatar saapuu paikalle ja ohjentaa tyttärelleen tikarin, jolla hänen on surmattava Sarastro. Yön Kuningatar laulaa kuuluisassa aariassaan, että jos Pamina ei tottele, hän hylkää tyttärensä iäksi. Yön Kuningatar poistuu ja Monostatos ottaa tikarin ja uhkaa sillä Paminaa. Sarastro kuitenkin estää Monostatosta ja ajaa hänet

pois. Monostatos liittyy Yön Kuningattaren joukkoihin. Pamina rukoilee Sarastroa, että hän ei rankaisisi Yön Kuningatarta. Sarastro vastaa:

Näissä pyhissä huoneissa kostolle ei ole mitään sijaa. Jos ihminen lankeaakin, Rakkaus johtaa hänet takaisin oikealle tielle. Sen jälkeen, käsi ystävän kädessä, hän jatkaa onnellisena matkaansa parempaan maahan.

Toinen koe

Taminoa ja Papagenoa käsketään edelleen pysymään vaiti. Kolme nuorukaista tuo ruokia ja juomia, joita Papageno mieluusti syö ja juo, mutta Tamino soittaa taikahuiluaan. Pamina saapuu paikalle taikahuilun kutsumana ja yrittää puhutella Taminoa, joka ei voi vastata. Edes Papageno ei puhu mitään, koska hänellä on suu täynnä ruokaa. Pamina uhkaa epätoivon vallassa riistää itseltään hengen, jos Tamino ei enää rakastakaan häntä. Pamina poistuu surullisena paikalta.

Toinen koe on siten uskon koe: siinä koetellaan Taminon uskoa viisaisiin ohjajiinsa ja Paminan uskoa rakkauteen. Usko vie pimeydestä valoon. Vihkimystä ei voi saavuttaa ilman todellista uskoa, jota esoteerisessa kristinuskossa kutsutaan pistikseksi.

Kolmas koe

Tapahtumapaikka on pyramidin kammio. Sarastro kiittää Taminoa hänen lujasta luotamuksestaan. Pamina kuitenkin pelkää, että Tamino ei selviydy viimeisestä kokeesta, vaikka Tamino vakuuttaa, että jumalat suojelevat häntä kaikelta pahalta. Pamina symboloi epäilystä ja pelkoa, joka vaikuttaa jokaiseen vihkimykseen pyrkijään, kun hän ymmärtää, mitä vihkimys todella merkitsee (vrt. Jeesuksen rukous Öljymäellä).

Tamino ja Pamina saavat läpikäydä kolmannen kokeen yhdessä. Heille avautuu näkymä kahdelle vuorelle: toisessa on jylisevä vesiputous ja toinen on tulivuori. Kaksi mustiin pukeutunutta pappia lausuvat seuraavat sanat:

Hän, joka vaeltaa näitä vaivalloisia teitä, puhdistetaan tulella, vedellä, ilmalla ja maalla. Jos hän voittaa kuoleman pelon,

hän nostaa itsensä maasta kohti taivaita! Tämän korkeamman maailman valossa hän voi omistaa itsensä kokonaan Mysteereille.

Vihkimykseen valmistavat kokeet ovat siten elementtikokeita, jotka käsittelevät aisteja, hyveitä ja vastaavia paheita. On merkittävää, että Tamino ja Pamina kohtaavat elementtikokeet yhdessä, koska ilman polariteettien yhdistymistä vihkimystä ei voi saavuttaa.

Vihkimys

Tamino ja Pamina astuvat Vihkimyksen Temppeliin, minkä jälkeen ovet suljetaan. Oopperan katsojat eivät näe, mitä tapahtuu seuraavaksi, koska vihkimys itsessään on salaisuus, jonka vain vihityt voivat tuntea. Myös Papageno saa oman Papagenansa eli tässäkin suhteessa ooppera päättyy onnellisesti. Vihkimystä seuraa kuitenkin vielä viimeinen taistelu, kun Yön Kuningatar saapuu joukkoineen, joissa on mukana myös Monostatos. He yrittävät hyökätä Viisauden Temppeliin, mutta epäonnistuvat. Näyttämö kylpee auringon valossa ja Sarastro liittyy juhla-asuihin puettujen Taminon ja Paminan seuraan. Heitä ympäröivät Viisauden tempppelin papit ja kolme nuorukaista, jotka laulavat yhdessä:

*Tervehdys vihityille!
Te olette läpäisseet pimeyden.
Kiitos olkoon Osiriksen,
Kiitos sinulle, Isis!
Rohkeus on voittoisa.
Ja palkintona on
Kauneuden ja Viisauden kruunu, ikuisuuden kruunu.*

(1) <https://fi.wikipedia.org/wiki/Taikahuilu>

(2) <http://www.occult-mysteries.org/symbolism.html>

(3) Karimaa, Atro (1984). *Taikahuilu ja egyptiläiset mysteerit*. Tutkimusloosi Minerva N:o 27, Helsinki.

kuva: <https://operafestival.fi/2023/03/kaikkien-aikojen-satu/>

Yrjö Härkänen

Pekka Ervast kertoo kirjassaan *Kristus meissä*, että Saatana on ottanut Jumalan enkelinä kaikkein vaikeimman tehtävän itselleen. Saatana aiheuttaa ihmiskunnalle ja yksittäisille ihmisille kärsimystä, jotta he kehittyisivät ja oppisivat rakkautta. Tätä tehdessään Saatana itkee jatkuvasti, sillä Hän kärsii ihmisten mukana. Hänen kärsimyksensä on valtava, se on yksittäisten ihmisten kärsimysten summa.

Saatana toteuttaa Jumalan suunnitelman mukaisesti ihmisille kärsimystä, järjestäen haasteita ja vaikeuksia, jotka ihminen pyrkii voittamaan. Jos hän ei onnistu siinä, on vaarana masentuminen tai haasteen heittäminen sivuun. Silloin sama haaste ilmaantuu ihmiselle yhä uudelleen, kunnes hän oppii ymmärtämään kärsimyksen syyn. Tämä on sitä elämän koulua.

Viime vuosina olen kärsinyt tosi vähän. Olen päässyt vanhuuteen, ja se on avannut minulle ymmärryksen. Ymmärryksen elämään ja ymmärryksen itseäni. Olen samalla saanut kohdata armon elämäni kokonaisuudessa.

Yksilöllinen elämäni on hylkinyt elämän helppoutta ja valmiita ratkaisuja ja suosinut suoraa yhteyttä Jumalaan sekä

Kärsimys on pääomaa

hyvässä että pahassa, asettaen itseni vadiksi sekä kärsimyksen että palkitsevuuden rankkasateeseen. Elämän jo kärsityt jaksot ovat tippuneet syliini kypsinä hedelminä antaen niiden kautta työkalut ymmärrykseen ja kiitollisuuteen.

Mitä oli elämäni ennen vanhuutta. Todella paljon kärsimystä, josta olen ainakin jälkeinpäin kiitollinen. Miksi näin? En tässä ota esille kärsimykseni aiheuttajia ja syitä, vaan vastaan kysymykseen: Miksi olen kiitollinen aiemmista kärsimyksistäni?

Olen ensinnäkin kiitollinen siitä, että jo nuoruudessani, varsinkin varhaiskeski-ikässä olen ymmärtänyt sen, että oma kärsimys on minulle oppimista ja sieluni kehittymistä varten. Kärsimyksen kautta olen kehittynyt ihmisenä henkisessä mielessä sen määrän, mikä minulle on kulloinkin suotu.

Ruusu-Ristin kautta minulle valkeni se mahdollisuus, että voin tavoitella ja saavuttaakin itseäni ylemmän minän, ylemmän kolminaisuuden olemuspuolia, jotka toimisivat aktiivisesti minussa vaikuttaen hengessäni. Tässäkin yhtenä työkaluna toimii kärsimys. Silloin pääsen osalliseksi Hengen elämään, joka heijastuu alempaan minääni ohjaavasti.

Kärsimys ei ole aina seurausta vääristä teoistani inkarnaatioketjussani. Se saatetaan olla myös itsetarkoitus elämän oppimisen ja itsensä tuntemisen tiellä, jotta ihminen tavoittelisi ja saavuttaisi Hengen tason. Kärsimys on näin pääomaa.

Kesäkurssit 2025

Yrjö Härkänen

Melkein viikon verran harjoittelimme Jyväskylän kesäkurseilla tilan antamista sekä itselle että muille ruusuristiläisille. Kaikkein suurimman tilan otti kuitenkin meissä Kaikkein Korkein henkilökohtaisen katsantokannan kautta.

Puheenvuoromme perustuivat niin P.E:n Vihkimyksen Polku-kirjaan kuin esitettyihin kysymyksiin, mutta myös henkilökohtaiseen elämäkokemukseen itse kullakin.

On niin hienoa, että saamme olla erilaisia. Jokainen meistä on ainutkertainen yksilö. Yhtään samanlaista ihmistä ei maapallollamme ole ollut. Ei ennen, ei nyt, eikä tulevaisuudessa tule olemaan.

Olemme siis ainutkertaisia jokainen meistä. Tätä tosiasiaa vasten on helpompi ymmärtää oman itsensä arvo. Ymmärtää tämä arvo sekä itsensä sisässä että velvoitteena toisiin ihmisiin nähden.

Kysymys kuuluukin: *Miten voin palvella Sinua ja miten voin palvella Teitä – Silloin palvelen Kaikkein Korkeinta ...*

Ken oli enimmäkseen hiljaa, saattoi antaa itsestään äänessä olijoita enemmän.

Ruusu Ristin johtaja,
Aija Tuukkalan kukitus

Maija Rautasuo (sopraano), Pinjan Ukkola
(pianisti) ja Fanny Henn (mezzosopraano).
-”Oopperaa & melodraamaa”.

Pekka Kosonen

Toimihenkilöt

Ruusu-Risti ry.

Merimiehenkatu 31,
00150 Helsinki
www.ruusuristi.fi

Johtaja

Aija Tuukkala
Mariankatu 19 A 2,
00170 Helsinki
p. 044 062 3145
aija.tuukkala@kolumbus.fi

info@ruusuristi.fi
tiedotus@ruusuristi.fi
hallitus@ruusuristi.fi

Sihteeri

Jukka Sarno
p. 040 567 7485
jukkasarno@gmail.com

Rahastonhoitaja

Tauno Hakulinen
rakennushakulinen@gmail.com
talous@ruusuristi.fi
laskut@ruusuristi.fi

Verkkolaskuosoite

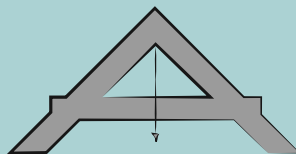
0037074850112OKOYFIHH
Ruusu-Risti ry:n jäsenmaksut
Op-Pohjola FI50 5720 9920 1090 39

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry.

Danske Bank FI33 8000 1500 0786 89
Kirjallisuusseuran viitenumero 1300
jäsenmaksuille (v. 2024, 20€)
ja kirjaostosten viitenumero on 1313

Kirjallisuusseuran johtaja

Rauno Rinkinen
Auroratie 44, 02420 Jorvas
p. 040 483 4798

Ruusu-Risti perustettiin Helsingissä 14.11.1920.

Järjestön tarkoitus selviää seuraavasta ohjelmasta:

- 1) Ruusu-Risti on totuudenetsijäin järjestö, jonka jäsenet tunnustaen kaikkien ihmisten veljeyden katsomatta rotuun, ihonväriin, kansallisuuteen, uskontunnustukseen, yhteiskunnalliseen asemaan, sukupuoleen tai muihin ulkonaisiin rajoituksiin, osoittavat toisilleen mitä suurinta suvaitsevaisuutta ja ymmärrystä sekä pitävät totuutta korkeampana kaikkia uskontoja.
- 2) Ruusu-Risti on vapaan ajattelun pyhäkkö, jonka jäsenet etsivät totuuden ydintä, salaista jumalviisautta, mikä piilee kaikkien aikojen uskonnoissa, mytologioissa sekä filosofioissa ja tieteellisissä järjestelmissä.
- 3) Ruusu-Risti on renkaana ihmisten näkymättömässä veljeskunnassa ja sen jäsenet etsivät ikuisen elämään vievää tietä, joka kasvattaa ja kehittää ihmisessä veljeyden henkeä.

Ruusu-Risti on itsenäinen järjestö. Ohjelmansa nojalla se kuuluu H.P. Blavatskyn vuonna 1875 alkuunpanemaan teosofiseen liikkeeseen. Ruusuristiläiset ovat joko jäseniä tai looshijäseniä. Ruusu-Ristin jäseneksi pyrkijä kääntyy tuntemiensa järjestön jäsenten välityksellä (kaksi suosittelijaa) Ruusu-Ristin johtajan puoleen. Ruusu-Ristin sisäinen työ (looshityö) toimii henkisen kasvun kouluna Pekka Ervastin ohjeiden mukaisesti.

Looshityö on järjestetty seremonialliselle pohjalle, ja looshijäseneksi saattaa Ruusu-Ristin installoitu jäsen pyrkiä kääntymällä suoraan johtajan puoleen.

